

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
17 JUNI 1932 - No. 3

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

ONS ZEELAND

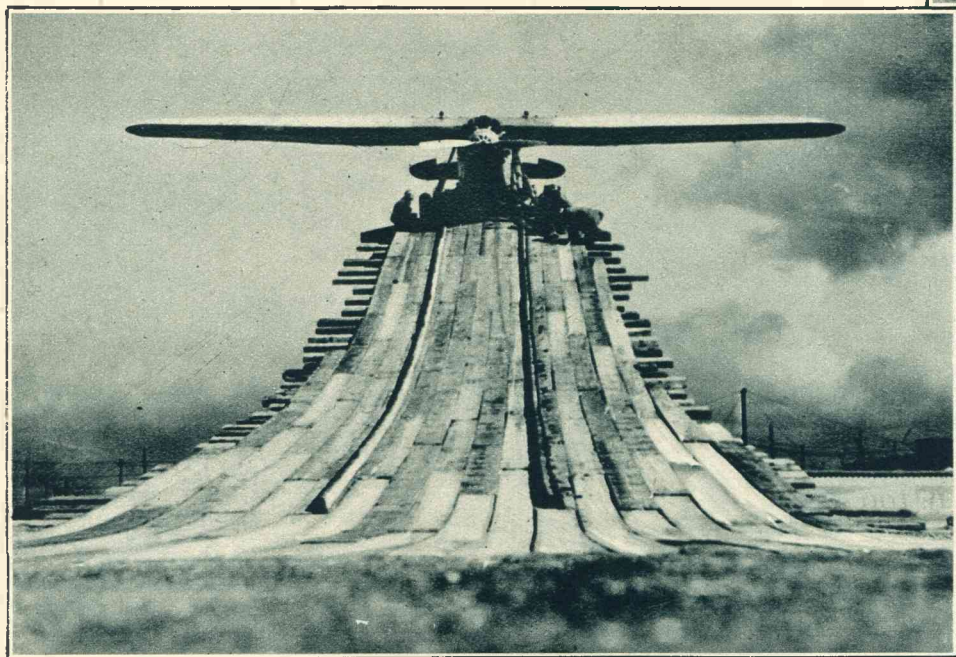
REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

MOEDER EN KIND

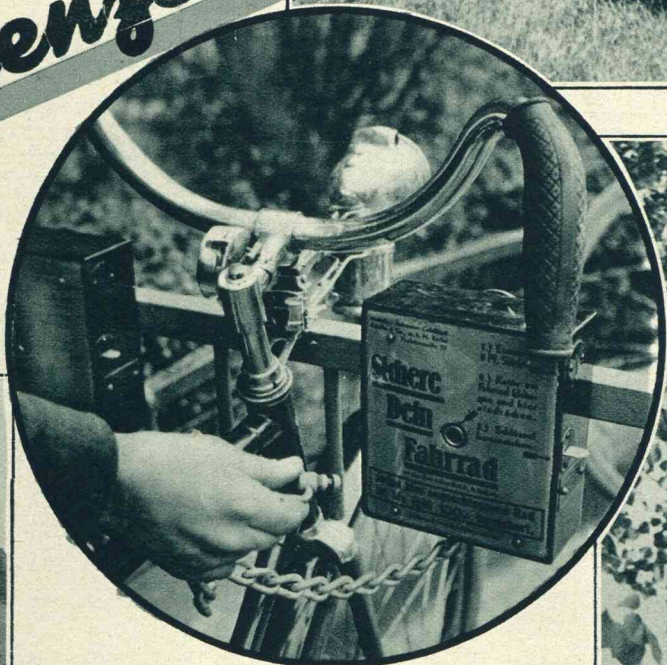
Een zeldzame en interessante foto uit de dierenwereld, een verbitterd gevecht van twee pauwen in een park te Berlijn. Als een arend valt het eene dier het andere vanuit de hoogte aan.

Op het eerste gezicht lijkt dit een vreemsoortig, modern monument voor Oceaanvliegers, of iets dergelijks, maar het is de startplaats van het vliegtuig, waarmede een Amerikaan over den Oceaan van Amerika naar Japan wil vliegen. Deze glijbaan schijnt noodig te zijn bij het starten in verband met de lading aan olie en benzine in het achterste gedeelte der machine.

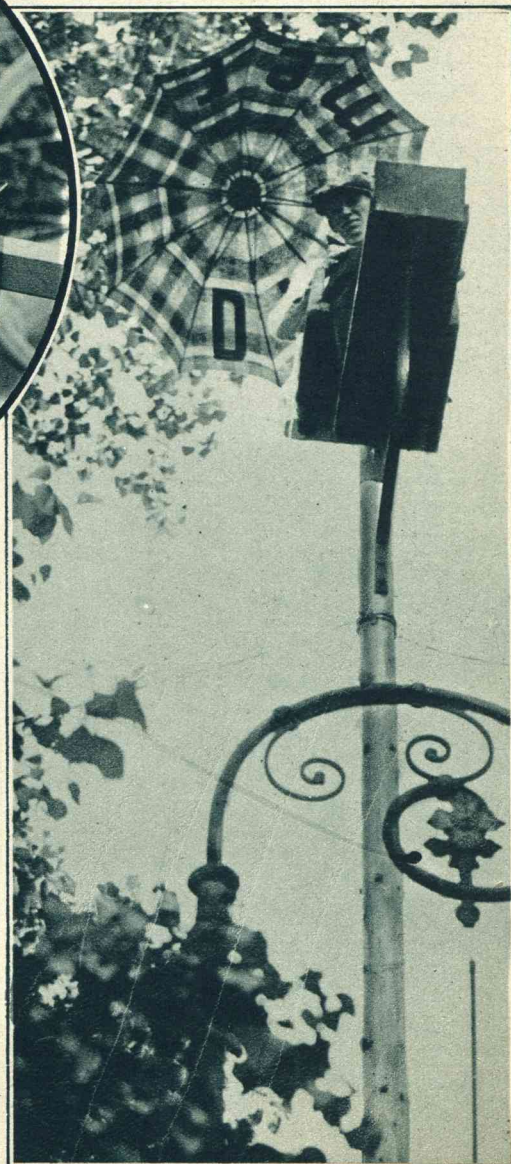
Buiten de Grenzen

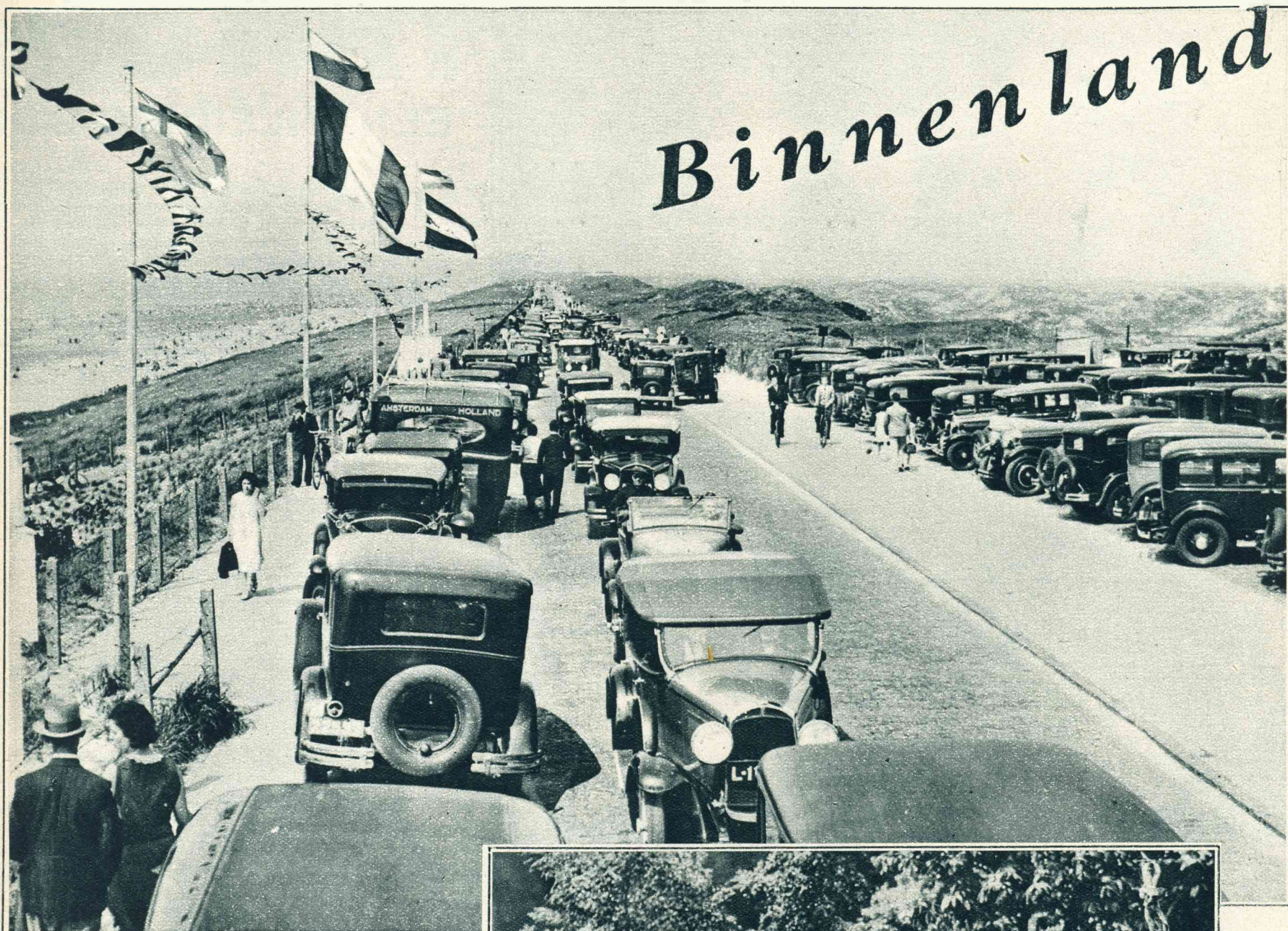

De automatische fietsen-bewaarder in Berlijn. In het fietsenrek zijn automaten geplaatst, waarmede men, na inwerpen van een geldstuk, door middel van een ketting het rijwiel kan vastzetten; uit den automaat kan men tegelijk een sleuteltje halen, om later slot en ketting weer los te maken.

↙ Fernando Novonha, het Braziliaansche straf-eiland, waarheen veroordeelde misdadigers worden gedeporteerd. Geen enkel schip mag te dicht bij het eiland komen; slechts uit de verte kunnen de nieuwsgierige en op sensatie beluste passagiers van voorbijvarende schepen kijken naar het rotsachtige, barre eiland.

↘ Een Hamburger kon het niet verdragen, dat een Amerikaan 49 dagen op een paal had doorgebracht en daarmede recordhouder paal-zitten was geworden; hij heeft zich dus een zitplaats op een hoogen lantaarnpaal gemaakt, en wil daarop nog langer dan 49 dagen bivakkeeren om het record te breken.

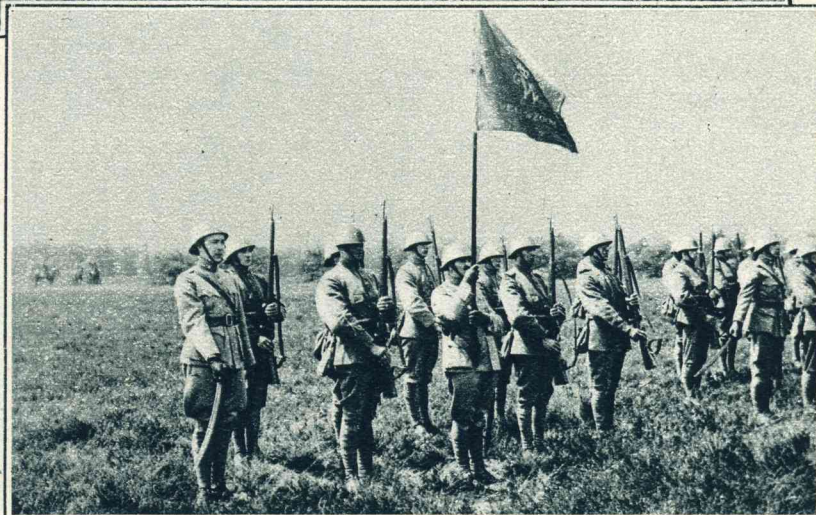
Langs de Noordzee, als het een warme Zondag is. (Zandvoort)

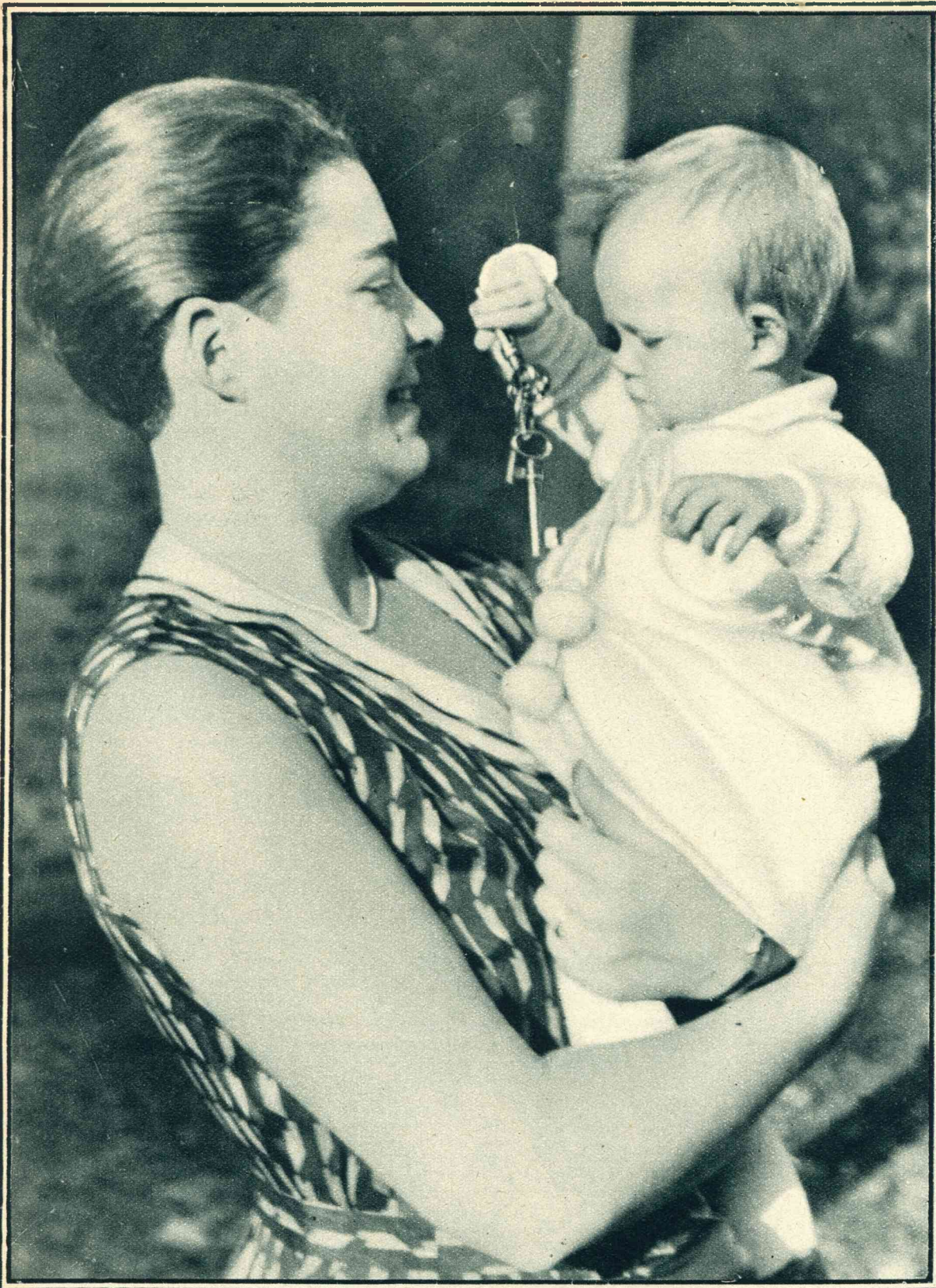

Te Ede werden aan 14 verbanden van den Bijz. Vrijwilligen Landstorm de vaandels uitgereikt, die onlangs bij Kon. Besluit waren toegekend, door den minister van defensie, dr. N. L. Deckers. Ook het verband Veluwezoom (op deze foto) ontving een vaandel.

Ter gelegenheid van de jaarvergadering der oudheidkundige vereen. „De Graafschap” werden door bewoners van Garssel folkloristische dansen uitgevoerd. Op deze foto's ziet men de deelnemers, met den ceremoniemeester voorop, naar de dansweide gaan, en een moment uit een Gelderschen boerendans.

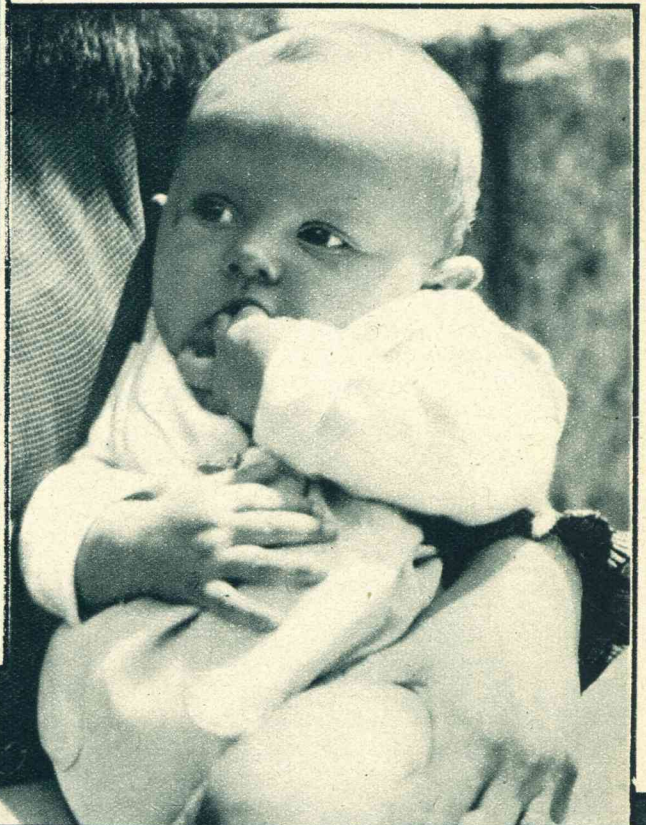

TENTOON

EEN INLEIDING DOOR

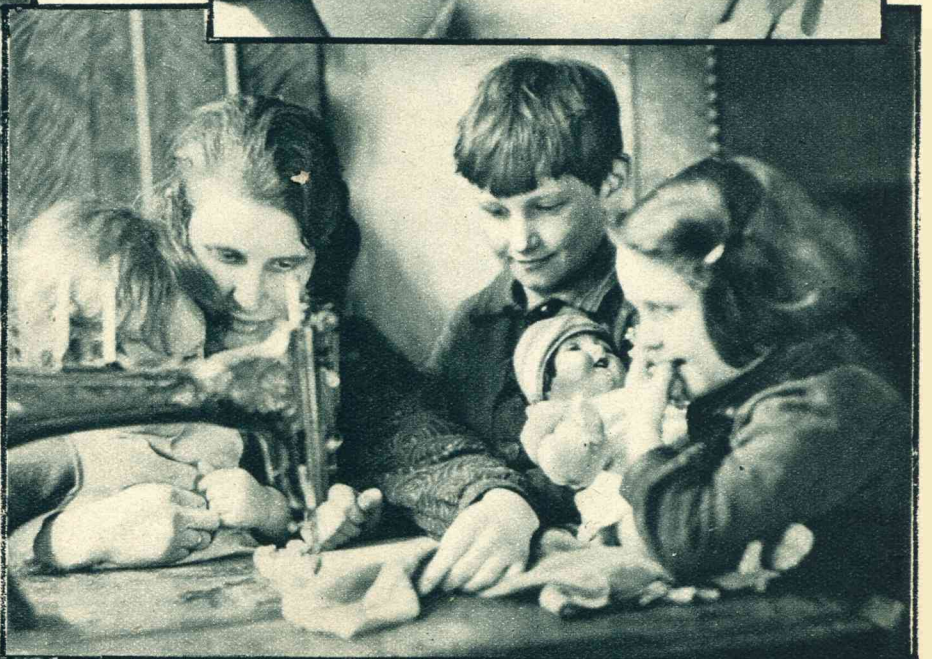
De tentoonstelling „Moeder en Kind” welke 17 Juni—10 Juli a.s. in 't R.A.I.-gebouw te Amsterdam wordt gehouden, is een gebeurtenis, die zeker niet ongemerkt voorbij zal gaan en belangstelling zal wekken in alle rangen en standen ook buiten het hoofdstedelijk rayon. Dat deze tentoonstelling in elkaar werd gezet om het feest van het 300-jarig bestaan van de Amsterdamsche Universiteit te helpen opluisteren, zal haar waarde zonder twijfel verhoogen, want de historische gedachtengang en de chronologische ontwikkeling van alles wat zich om de moeder en het kind heen groepeerf, zal op deze tentoonstelling zeker de leidende en constructieve gedachte geweest zijn. Zijn wij wel ingelicht, dan is het Dr. M. de Hartogh geweest, in wiens brein deze gedachte het eerst gerijpt is en wien wij als auctor intellectualis dankbaar moeten zijn voor het goeds, dat hier geboden zal worden.

Dat hier inderdaad iets goeds, iets leerzaams en boeiends gegeven zal worden, daarvan zijn wij na bestudeering van het prospectus overtuigd. Wij hopen hiervoor het comité van uitvoering, dat staat onder leiding

De ernst van het spel.

In veilige haven.

Een ongewenschte douche.

Belangstelling voor moeders handigheid.

STELLING MOEDER EN KIND

DR. W. F. ENKLAAR

van prof. van Rooy, onze hulde te betuigen zoodra het met zijn werk voor het publieke forum treedt.

Dat de commissie haar uitgebreid terrein schematisch heeft ingedeeld in een twaalfstal groepen is toe te juichen, omdat hierdoor de overzichtelijkheid van het geheel bevordert wordt en men gemakkelijk die onderwerpen zal kunnen bestudeeren, waarvoor bijzondere belangstelling bestaat.

Groep I zal behandelen de toekomstige moeder, dus het jonge meisje, lichamelijke en geestelijke ontwikkeling, sport, emancipatie. Hier zal dus zeker interesse bestaan, omdat de brandende vraagstukken van dezen tijd aangeroept worden. Dat korte pakkende teksten, diorama's, plastische voorstellingen hier de aandacht zullen trekken, is even zeker als dat wij de herinnering er aan blijvend zullen vastleggen.

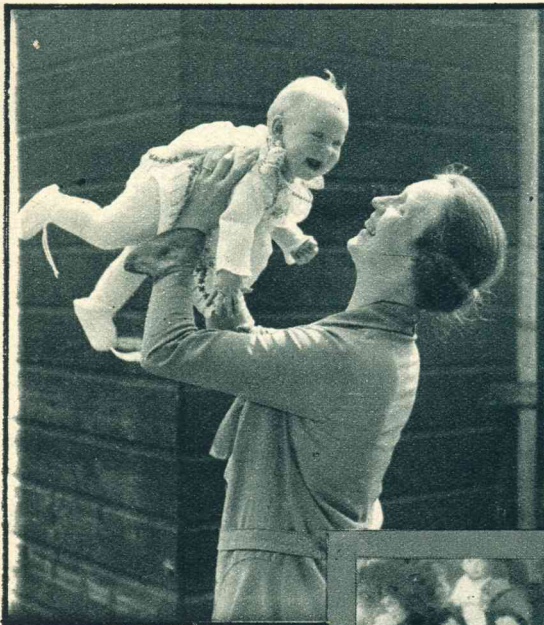
Groep II zal de vrouw in het maatschap-

zuigeling tot in bijzonderheden zal worden uitgewerkt daarvan getuigt de index, dien wij vinden in het uitgebreide prospectus. Ik geloof niet dat er een terrein is als dit, waar beter en overzichtelijker de algemeene vooruitgang is aan te toonen. Ik twijfel dan ook niet, of deze groepen zullen meer dan gewone belangstelling wekken.

Dat de kleuters en de schoolgaande kinderen in hun verschillende nuanceeringen niet vergeten

Op moeders verjaardag.

De zonnestraal.

Moeders pottenkijkers.

zijn, spreekt vanzelf. Het zou mij buiten het bestek van deze inleiding voeren om hier alles uitvoerig te bespreken.

Zeker is, dat hier een rond en afgewerkt geheel geboden wordt, waar een ieder, hetzij ouder, opvoeder, verzorger, verpleegster, geleerde en niet-geleerde iets of liever gezegd veel zal vinden wat zijn aandacht boeit. Zonder twijfel zullen hier ook nieuwe gedachten gegeven worden, maar zonder twijfel zullen hier ook nieuwe gedachten geboren worden, 'n nuttige wisselwerking, welke 't mensdom ten goede zal komen. — Wij wenschen deze tentoonstelling het succes, dat zij verdient en dat wel niet twijfelachtig zal zijn.

Wij zijn overtuigd dat degenen, die deze gelegenheid verzuimt, iets goeds voorbij laat gaan.

pelijk leven geven, de vrouw werkzaam dus in bedrijf of beroep, de bedrijfshygiëne in den modernen vorm. Het is wel aangenaam om nu eens niet uit boeken te leeren hoe het was, hoe het is en hoe het moet zijn, maar om door beschouwen en kijken zich een beeld te vormen, dat daardoor aan waarde wint.

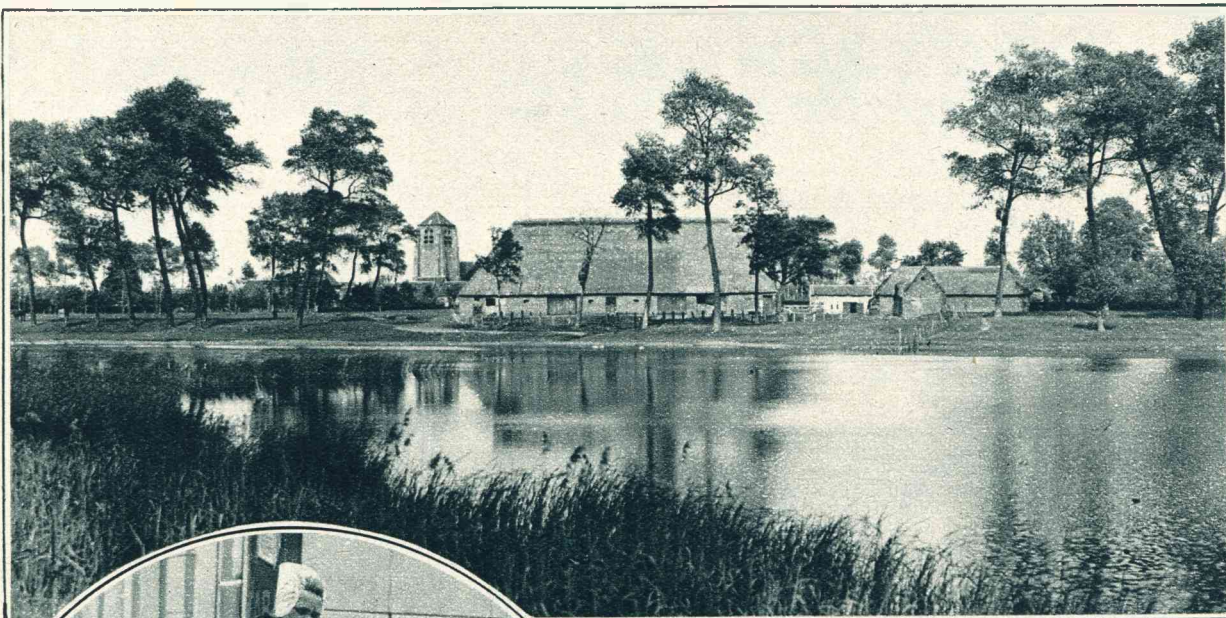
Dat in deze groep ook de vrouw in het gezinsleven als „werkende” vrouw haar plaats heeft gevonden, is een goede gedachte geweest, daar zij getuigenis aflegt van den eerbied voor dit werk van eerste orde.

Groep III zal voor den historicus van waarde zijn, terwijl groep IV ons zal brengen in medios res, en ons zal voeren tot de kern waar het om gaat: moeder en kind. Dat hier de zorg voor den

Moeder en kind „en gros”

VAN 'T ZEEUWSCHE LAND

Fraaie waterpartij onder
Sint Kruis, waarvan op
den achtergrond de oude
kerktoren.

Kerkjes
te Bath. ↘

Bij het melk-
wagentje te Rithem.

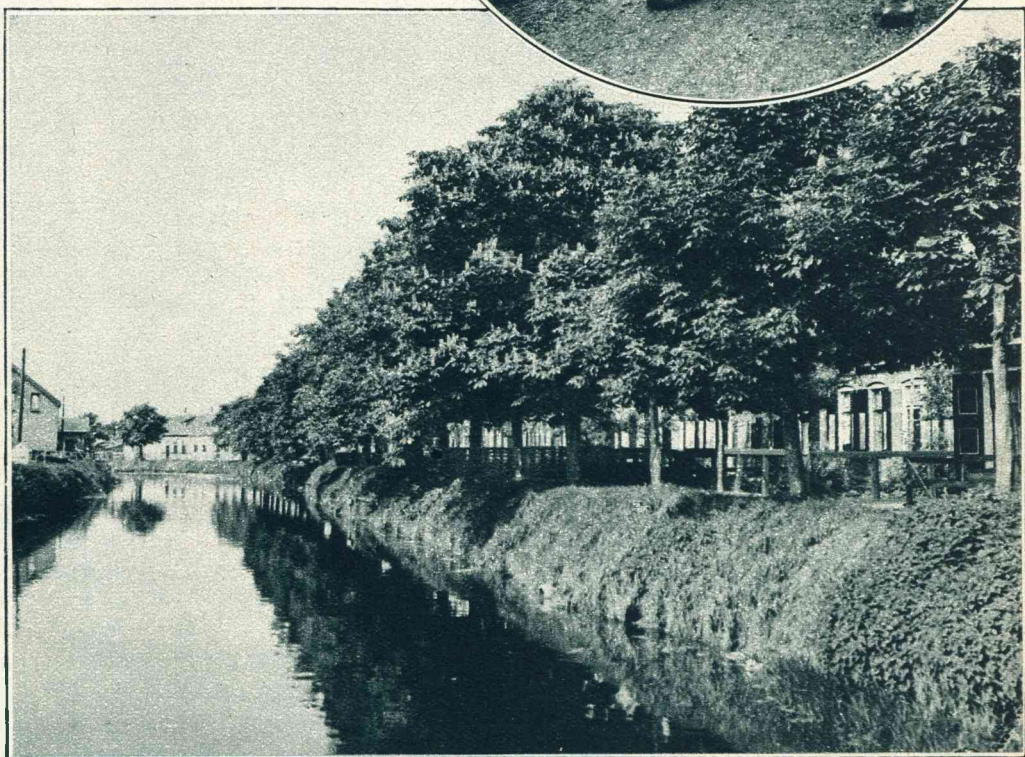
Een Zeeuwsche boerderij
onder Aardenburg. ↗

Na den
arbeid op weg
naar huis (Rilland-Bath).

Mandenkoopman te Renesse.

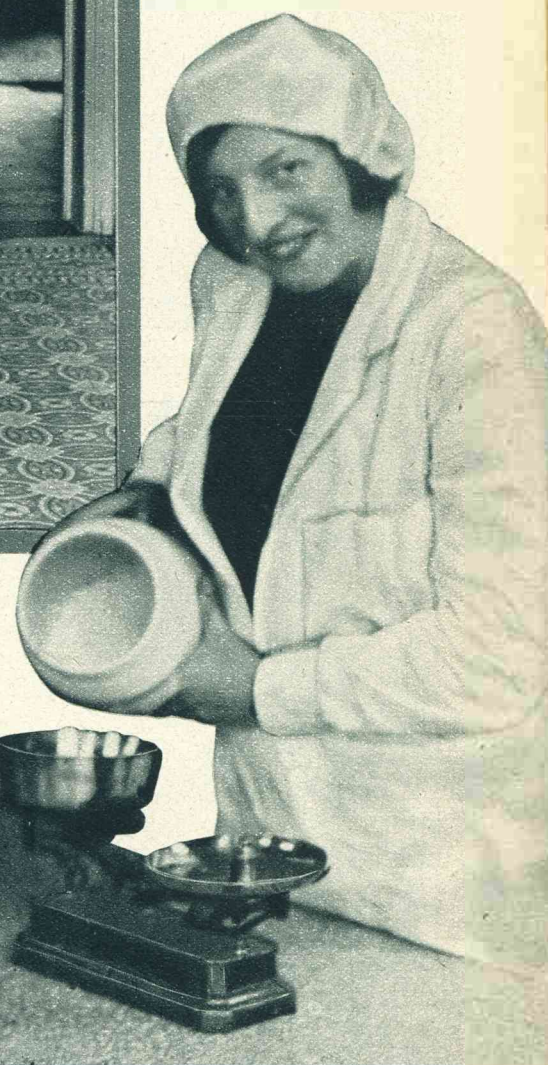
Aardig grachtje te St. Maartensdijk.

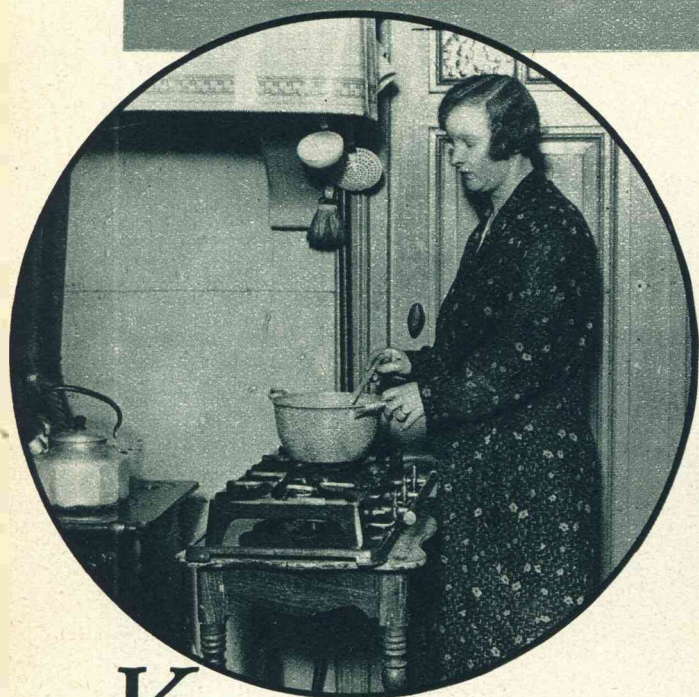
DAT IS KALVERLIEFDE

Keukens zijn gezellige instellingen: Koffieurtje in de keuken.

staat er in onzen tijd, die alles tot wetenschap verheft, nog wel eens een kloek geleerde op, die een verhandeling schrijft over de inrichting der keukens door de eeuwen heen. Misschien ook, dat het te Middelburg in afleveringen verschijnend werk, dat na voltooiing Zeelands verleden moet hebben gecompileerd in velerlei schakeering, ons daaromtrent zal inlichten.

In de Keuken

'n Vrolijke keukenprinses.

De keuken als plaats, waar de spijzen worden bereid

.... maar ook, waar ze worden verorberd.

Keukens zijn gezellige instellingen. Ze zijn, en vooral in Zeeland, veel meer dan localiteiten, waar alleen maar gekookt wordt. Aan de keuken kent men den mensch, meer nog dan aan de kleeren.

En wat van vroegere tijden rest, veelal heeft het betrekking op de magen en tongen van onze smulgrage voorvaderen. Als men opgravingen doet in de duinen, en overblijfselen ontdekt van Germaansche hoeven, dan ziet men de vuurhaarden, en ontdekt men veelal allerlei botten en beenen, hoewel het misschien wel wat te gewaagd is, te veronderstellen, dat diezelfde voorvaderen daaraan met welbehagen zullen hebben geknaagd.

In ieder geval, de keuken was in alle tijden een instelling van algemeene waardeering, en misschien

Na schooltijd kunnen de kinderen er gauw hun boterham opeten.

En in 't algemeen is de keuken ook bekend als de plaats, waar de neef wordt ontvangen, al kan dat ook onder het raam der keuken gebeuren, zooals in het geval van dezen verliefden en dorstigen strijder.

Met dat al, de keuken, de echte, gezellige Zeeuwse keuken, is een oord der verheugenis. Ik geef u er graag alle moderne keukens met electrische kachels en velerlei vernuftige, maar saaie en onromantische vindingen, die het leven der huisvrouw dienen te vergemakkelijken, voor cadeau.

Want wat is dan 'n keuken zonder 'n genoeglijke, zwartgerookte schouw, waarin de appetijfelijke worsten uitnodigend en eetlustopwekkend hangen te draaien in den gebenedijden rook des vuurs? Onze vaders getuigden van een wijs inzicht in de stoffelijke behoeften van den mensch, toen zij besloten, de keuken en in 't bijzonder de schouw te doen versieren met de frissche tegeltjes die een

een groot genot in, boter te puren uit een antieken tinnen boterpot, daar haalt het kostbaarst porcelein niet bij.

En dan die heerlijke haardstellen, die een volkomen glans behooren te bezitten, de gevaarlijk uitzierende tang, de formidabele pook en de goedige breede schop!

Maar we worden bijna sentimenteel. En dat voert te ver. Men kan nochtans

Een stilleven voor de keukendeur, dat bewijst, dat de keuken zindelijk moet blijven.

lust voor het oog zijn, en aan 't bereiden der spijzen wel een bijzondere bekoring moeten geven. Of daar is de kachel, de heerlijke ouderwetsche slee, met plaats voor ontelbare ketels en pannetjes, een overladen, feestelijk pruttelende en borrelende feestdich op zichzelf!

Neen, de keuken is meer, en moet meer zijn dan een onverschillige plaats, waar gerechten worden klaargemaakt. Zij behoort te zijn, en de vaders hebben het geweten, de plaats waar deze gerechten ook worden verorberd. Dat is nu uit den tijd, tenminste in de steden, want op het platteland houdt men deze lovenswaardige gewoonte in eere.

Een Zeeuwse boerenkeuken met haar vele glimmende vaatwerk is een lust voor het oog, en een voorpret voor de tong. Wij voor ons vinden er

Ouderwetsche keukengenoeiens. Bij den open vuurhaard.

eten en drinken, zonder de gezellige keuken in die mate te waardeeren als wij dit doen. Toch, keukens en bijkeukens met meerdere vreemdsoortige aanbouwtjes en aanbouwseltjes, ze zijn zoo iets eigens op het platteland, en zoo volkomen in tegenstelling met de nuchtere zakelijkheid van de groote stad, die zich alleen op het gemak instelt, dat we een en ander eens met een gevoelig oog en een gevoelige lens moesten bezien.

Zij, die verwoede voorstanders zijn van den onvolprezen vooruitgang, die zonder nadenken met al het bestaande afreken, moeten ditmaal eens de oogen sluiten voor deze vergeeflijke zwakheid onzerzijds.....

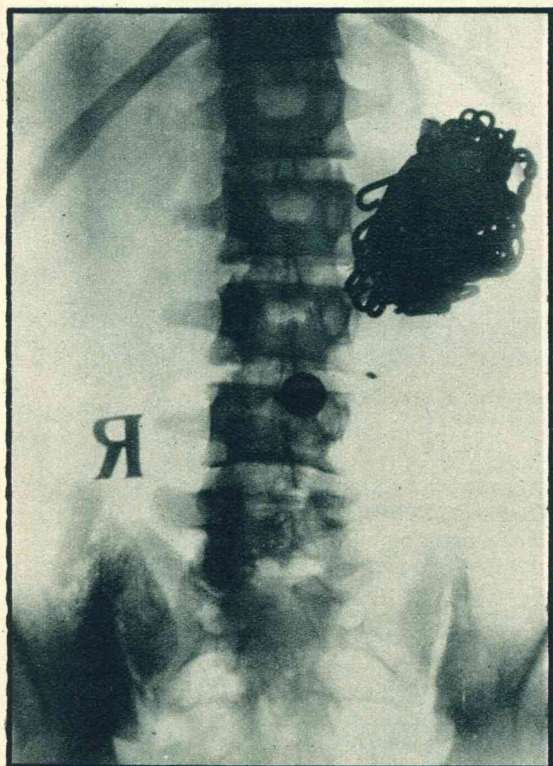
Laatste Wonderen der X-stralen

door Bennett Lincoln

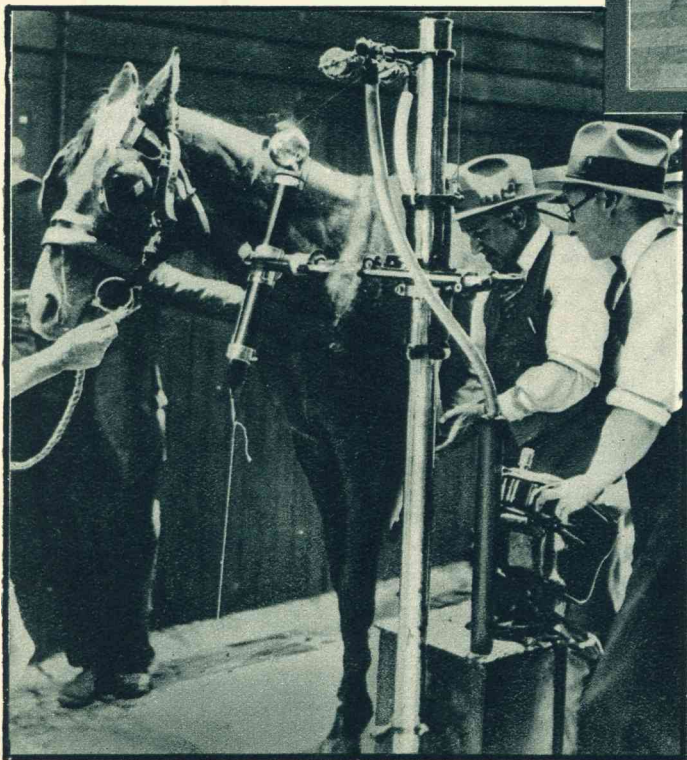
De wetenschap heeft de X-stralen om zoo te zeggen bij ons in huis gebracht. Twee jaar geleden dacht de gewone burger bij het woord X-stralen alleen aan een machine, die de dokters gebruiken, om vreemde voorwerpen in het lichaam te ontdekken, of de plek waar een stuk gebeente gebroken was. Iets bijna bovennatuurlijks, waar een gewoon mensch niet bij kon.

Nu echter zijn de X-stralen, en hun broertjes, de kosmische-, gamma- en ultra-violetten stralen, ons dagelijksch leven binnengetrokken en worden ze gebruikt in industrieën, die er twee jaar geleden nog bang voor waren.

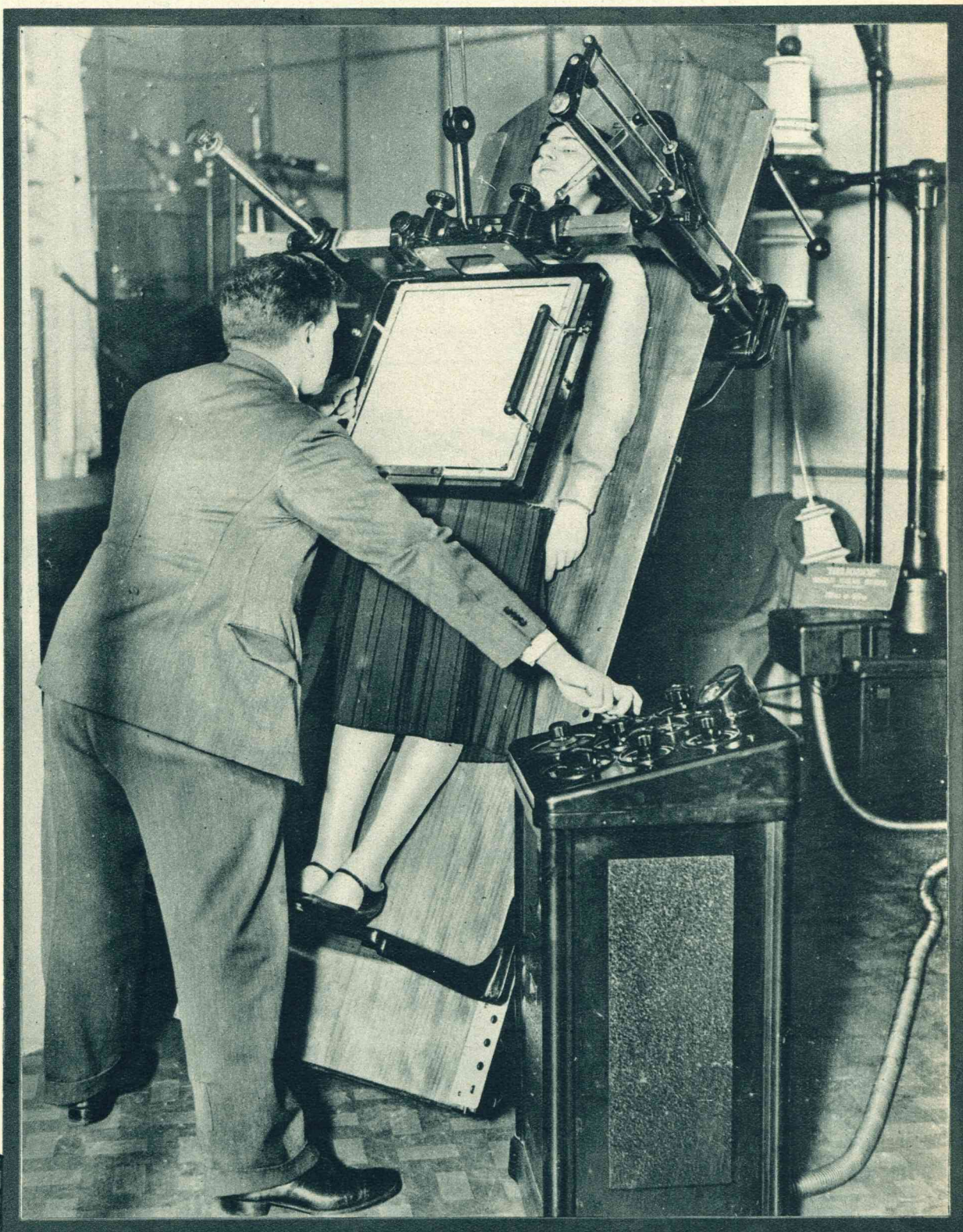
Een Duitsch geleerde, professor Wilhelm Konrad Röntgen, ontdekte de X-stralen in zijn stoffige laboratorium, 37 jaar geleden. Heelemaal toevallig. Zijn scherpe oogen tintelden, toen hij een vreemden lichtglans zag opschieten uit barium-zouten.

Wat de X-stralen laten zien: een Röntgen-foto van de maag van een mensch, met de ingeslikte voorwerpen, de oorzaak der stoornissen en ziekteverschijnselen.

Een beroemd Fransch cenpaard wordt met X-stralen onderzocht om te zien, of het in alle opzichten fit is voor de komende rennen.

Een Röntgen-foto-atelier ziet er anders uit dan het atelier van een „gewonen” fotograaf. De patiënt neemt plaats op een soort tafel, die in alle richtingen bewogen kan worden; een druk op den schakelaar, en de foto is genomen.

Hij kon uit den aard of den oorsprong dier straling geen wijs worden — heeft er nooit méér van geweten — en noemde ze daarom X-stralen. Hij wist alleen, dat het lichtstralen waren van een zeer korte golflengte, die gehoorzaamden aan de wetten der electro-magnetische straling.

De geleerden echter hebben sindsdien massa's proeven genomen, om het verschijnsel nader te leeren kennen, en daardoor zijn de geheimzinnige stralen doorgedrongen in het min of meer gewone leven.

Röntgen zou zich bijvoorbeeld hebben omgekeerd in zijn graf, als hij gezien had, dat er 12 Januari 1932 een X-stralen-machine in een rechtszaal

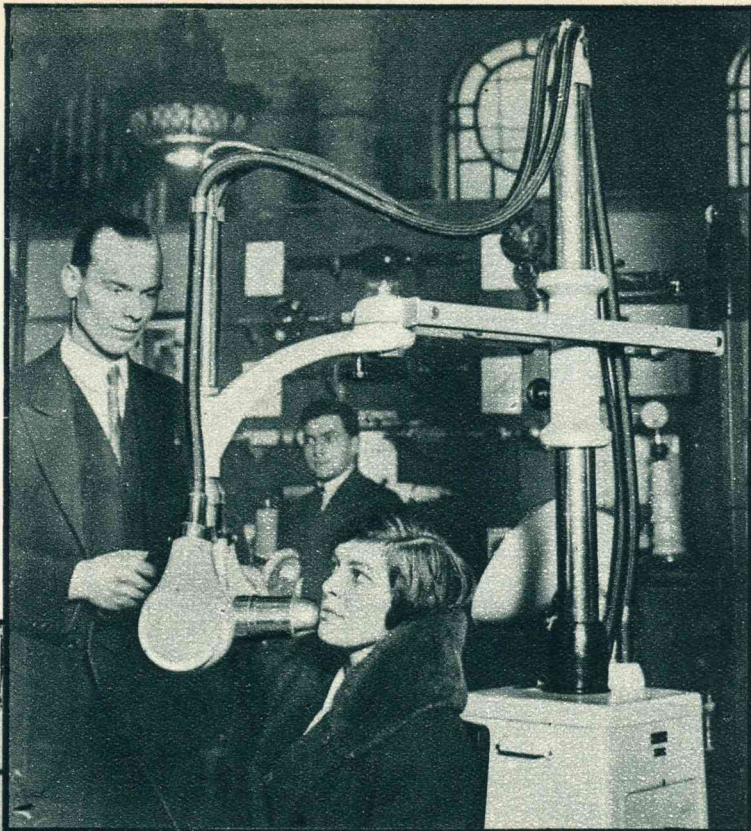
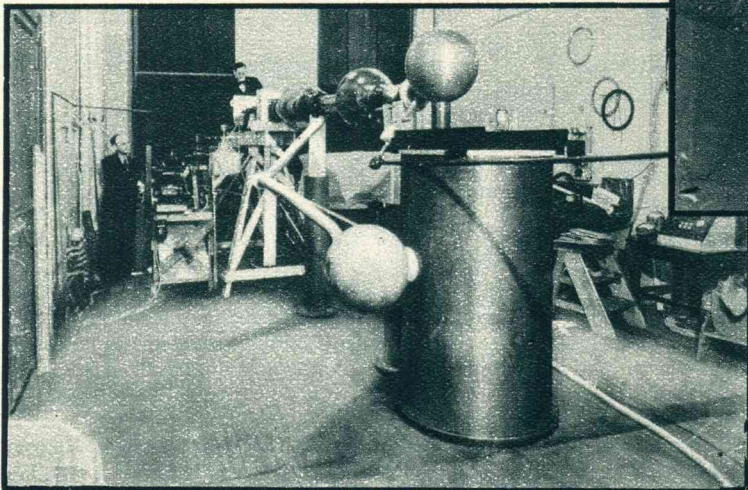
stond. Met behulp van dat apparaat werd voor den rechter aangetoond, dat de neger Nathan Raymond een makelaars-handteekening van een chèque had uitgewischt, door chemische middelen, om er zijn eigen handteekening voor in de plaats te zetten.

Er zijn voorbeelden van praktisch gebruik der X-stralen, afgezien van de geneeskunde, op rijtjes aan te halen. Het is heusch tegenwoordig geen toer meer, een naald in een hooiberg te zoeken — met X-stralen lukt dit in een paar minuten! Dit bedenkend, onderwierp een detective een pakket, dat aan een hooggeplaatst persoon was gestuurd, aan de X-bestraling, en ontdekte zoo, dat er een gevaarlijke bom in zat, die dood en verwoesting gezaaid zou hebben, als het pakje geopend was. Douane-ambtenaren gebruiken tegenwoordig X-stralen, om de bagage der reizigers sneller te kunnen onderzoeken. Doorstraal de koffers — met de Fluo-

roscoop — en je ziet, of er contrabande in zit, zonder dat je den koffer hoeft open te maken en het vuile linnengoed om te woelen! Er moet zelfs in Duitschland een schoenwinkel zijn, waar men de schoenen, die men aanpast, door een X-stralen-machine kan beoordeelen. Men gaat daar met de voeten in een kastje staan, kijkt er van boven af op neer door een koker, en ziet: den binnenkant van den schoen, de schaduwige dikte van de zool (met de donkere spijkers) onder den voet, en de voetbeenderen in den voet — en men constateert dat de pasvorm volmaakt is: dat de teenen en de middelvoetbeentjes rustig en onverwongen naast elkaar in den schoen liggen! En als men dan naar huis gaat, kan het gebeuren, dat de loodgieter een muur zit te bekijken met een X-stralen-machine, om de plek te vinden, waar een waterleidingbuis loopt, of waar 'n elektrische draad gebroken is, zonder dat hij eerst den heelen muur open hoeft te peuten!

Dr. W. D. Coolidge heeft enkele maanden geleden een X-stralen-lamp van 900.000 volts gebouwd (de tubes bereikten vóór

Een groot Röntgen-apparaat van de General Electric Company in Schenectady (Amerika). Voor een leek is het één en al raadsel en geheim, deze bollen en stangen.

Een modern Röntgen-apparaat, dat met enkele stangen en buisjes zoo eenvoudig lijkt, en dat toch zoo'n heilzame uitwerking bij den zieke heeft.

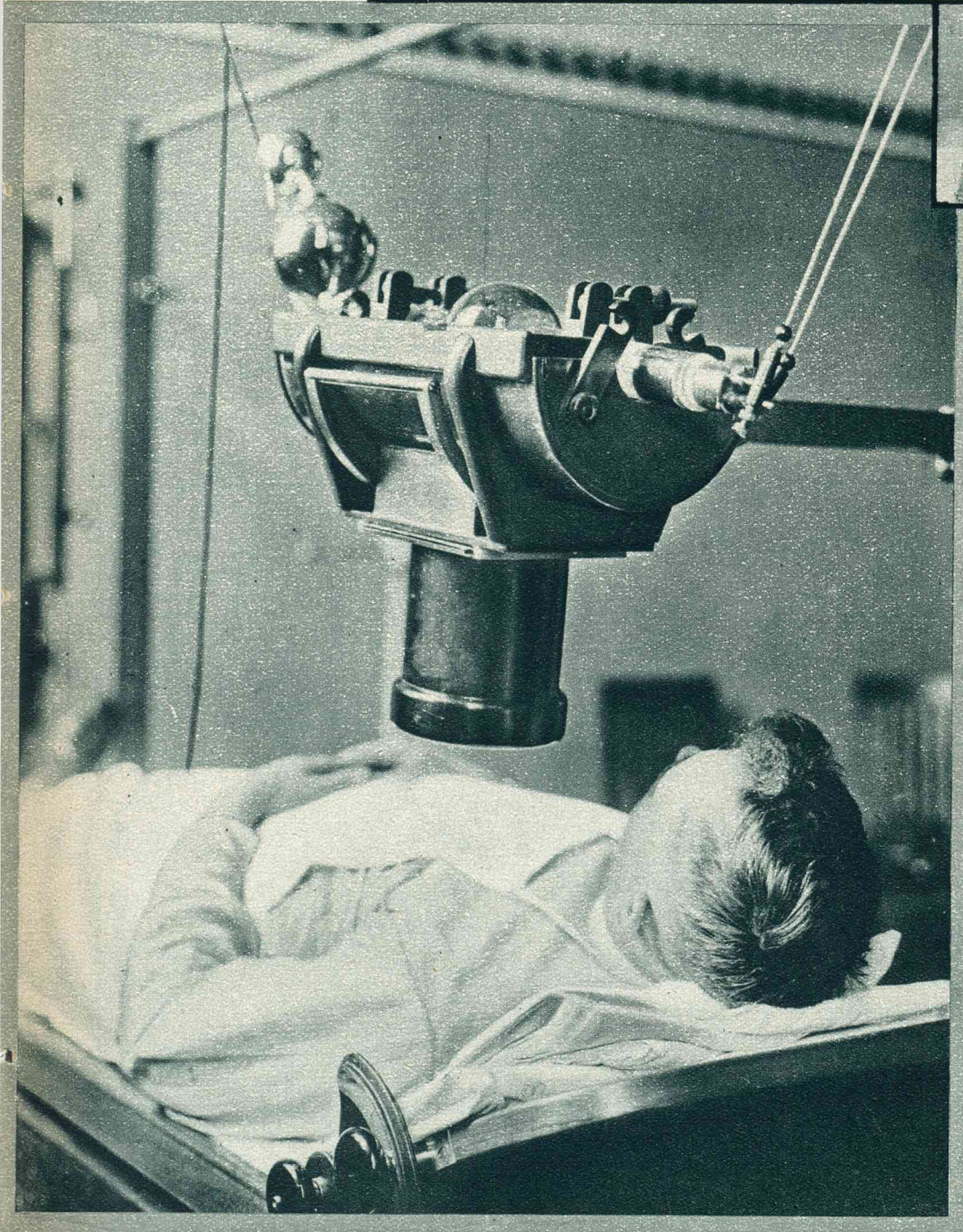
Behandeling met x-stralen in het ziekenhuis; bestraling bij een patiënt die zijn schouderblad gekwetst heeft, en van den mond ter behandeling van 'n keel-ontsteking.

gebruikt voor de behandeling van kanker. Drie andere geleerden, de drs. M. A. Tuve, L. R. Hafsted en O. Dahl, van het Carnegie-instituut, voltooiden juist een 2.000.000 volts-lamp, die in de kanker-bestrijding evenveel dienst kan doen als een hoeveelheid radium van 450 miljoen gulden! Dezelfde heeren zijn nu bezig aan een toestelletje, dat een

capaciteit van 5.000.000 volts zal kunnen ontwikkelen. Lukt dit, dan zullen zij misschien in staat zijn, de elementen te veranderen — bijv. goud te maken van kwik. Waardoor in sommige maatschappelijke verhoudingen een geweldige ommekeer zou kunnen ontstaan! Volgens Dr. Francis Carter Wood echter (den directeur van het instituut voor kanker-onderzoek der Columbia-universiteit) zullen die hoge voltages voor de kanker-bestrijding nog geen dienst kunnen doen; de patiënt zal er niet tegen kunnen. Daar moet nog iets op gevonden worden. Voor de industrie is het nut zeer groot. Zoo wordt in staal-klinieken het materiaal met X-stralen gefotografeerd, om na te gaan, of er geen fouten in voorkomen. Dit gebeurt bijvoorbeeld met alle metaal voor den bouw van vliegtuigen. Een professor van de Cornell-universiteit heeft door één bewerking met X-stralen van een éénjarige plant een overblijvende (zgn. vaste) plant weten te maken. Ook voor de kunst hebben de stralen van professor Röntgen beteekenis gekregen. Het Stedelijk Museum te New York toetst vóór iederen aankoop de echtheid der voorwerpen (schilderijen, beeldhouwwerken en zelfs mummies) door X-stralenbezichtiging.

Nog een andere school van geleerden werkt met X-stralen in het rijk der vitamines. Met een eigenaardig doel. Er zijn menschen, die eten een lastig werkje vinden; en een riskant werkje. Want het is heel moeilijk, van alle levensbenodigdheden de juiste, de ideale hoeveelheden naar binnen te krijgen — en we slikken altijd een massa ballast mee! Welnu: deze onderzoekers willen het zóóver brengen, dat men een pilletje kan innemen, dat precies de nodige hoeveelheid voedsel voor een dag bevat. Als het zoover is, kunnen we zuiver en alleen eten om te leven — en niet leven om te eten, gelijk de lekkerbekken doen!

Twee Duitsche geleerden, dr. F. Lange en Dr. A. Brasch, zijn bezig, de electriciteit van de onweders in boeien te slaan, om een nieuw type X-stralen-lampen te vervaardigen. Uit het gebliksem, dat om twee toppen in de Zuidelijke Alpen speelde, hebben zij 16 miljoen volts gevangen genomen. Zij streven naar een lamp, die X-stralen van 8 à 16 miljoen volts kan voortbrengen! Dezen zomer zullen zij hun proeven voortzetten. Zoo kan het geschieden, dat wij in de toekomst onze ziekten laten genezen en ons voedsel laten bereiden door het gevreesde onweer!

IN HET DONKER

DOOR F. JACKSON

Ja. Hij moest er natuurlijk niets van hebben. Maar we zijn tot een vergelijk gekomen. Het wordt anoniem uitgegeven, maar er wordt evenveel reclame voor gemaakt als voor mijn andere boeken. Later... als het goed loopt wil... zal ik er mijn naam onder zetten."

"Dat is een mooi voorstel," antwoordde zij, "dat is wel de overweging waard."

"Dat dacht ik ook zoo... maar ik was een beetje bang, dat u het hierin niet eens met me zoudt zijn."

Ze bracht hem zwijsend naar zijn stoel en schikte de kussens in zijn rug. "U verwent me," zei hij spijtig. "Ik zal heusch niet weten, hoe ik weer aan Giddings wennen moet, als die akelige lappen weer van mijn oogen zijn."

Ze gaf er geen antwoord op.

"Waar denkt u toch over?" vroeg hij plotseling.

Ze kwam op het bankje aan zijn voeten zitten. Dat kon hij aan het geitsel van haar rokken hooren.

"Ik zat er over te denken, of u er soms van wist, dat ik nagegaan word?" zei ze ernstig. "Toen ik gisterenavond naar huis ging, ben ik door een man gevolgd."

"Wat zegt u?" riep hij verbaasd.

"Ja, ik werd door een man gevolgd... een korten, nogal gezetten man met een donkere snor. Hij zag er echt als een detective uit."

"Maar dat is onmogelijk!" riep hij uit, "u moet u bepaald vergist hebben!"

"Neen," antwoordde ze eenvoudigweg. "Ik ben er zeker van. Ik bemerkte, dat hij voor het huis heen en weer slenterde. Toen de auto wegreed, riep hij een taxi aan en volgde den wagen. Ik zei het tegen den chauffeur en die wist hem nog al gauw kwijt te raken."

"Maar wie zou u in hemelsnaam door detectives laten bewaken?" vroeg hij verbaasd. "U zult toch niet veronderstellen, dat ik zooiets doen zou?"

"Ik vond het niet onmogelijk. Ik dacht, dat uw nieuwsgierigheid het misschien gewonnen had van uw... uw..."

"Een erg aardige gedachte was dat nu juist niet!"

"Neen," gaf ze toe, "dat was het niet. Het spijt me. Maar wie anders zou er dan eenig belang bij kunnen hebben om mijn gangen na te gaan? Er zijn maar heel weinig menschen, die weten, dat ik hier ben."

Philips hield zijn adem even in...

"Wacht eens... Heeft Cosgrave me niet gezegd, dat u wonderlijk veel geleek op een meisje, dat plotseling op een geheimzinnige manier verdwenen is? Misschien hebben die detectives u dan voor haar aangezien."

Ze zei er niets op, maar trok de wenkbrauwen samen; wat hij natuurlijk niet bemerkte.

"Ja, natuurlijk, dat zal het zijn!" riep hij uit. "Dat is doodeenvoudig! Dan hebt u niets anders te doen, dan tegen den man te vertellen, dat hij een schromelijke vergissing begaat. Ik zal het vanavond tegen den chauffeur zeggen."

Miss Larrimore stond op en keek peinzend op hem neer.

"Wat is er?" vroeg hij, op dat geluid zijn hoofd naar haar opheffend.

"Ik doe misschien beter u iets meer van de waarheid te vertellen," zei ze. "Mijn ware naam is niet Larrimore. Dien naam heb ik slechts aangenomen op den avond, toen ik bij u in huis kwam. Ik heet Ruth Halliday."

"Zoo... zoo?" zei Philips langzaam.

"Maar er is geen enkele reden, waarom een detective me achterna zou gaan, noch als miss Larrimore, noch als Ruth Halliday... ten minste geen reden, die ik me zou kunnen voorstellen."

"Misschien, dat uw vrienden en verwanten u op het spoor trachten te komen."

"Neen. Die weten heel goed, waar ik ergens ben."

Hij zweeg en dacht ernstig na.

"Ik weet niet, hoe u over mij denkt," zei ze langzaam. "Maar ik begrijp heel goed, dat al die geheimzinnigheid en onopenhartigheid wel maken moet, dat u me gaat wantrouwen. Maar heusch, er is toch geen enkele reden, waarom het noodig zou zijn, dat ik nagegaan word... heusch, geen enkele! En het maakt me angstig en gejaagd. Ik heb niets verkeerd gedaan. Ik heb mijn naam veranderd uit eigen beweging en met 'n goed doel... waar niemand eenige schade van kan hebben. Ik vraag me

we eens af, of u in staat bent, dat van me No. 7 aan te nemen!"

"Natuurlijk geloof ik het van u," antwoordde hij glimlachend. "Ik geloofde het al voordat u 't me verteld had."

"Dat kon u niet. Het is heel aardig van u om het te zeggen, maar zelfs nu kunt u niet begrijpen, hoe ik me in dit geval gevoel. Ik heb geen broer, wien ik dit alles in vertrouwen zou kunnen vertellen. Ik heb niemand, die me helpen kan... ten minste geen enkelen man. En ik moest hier vandaag terug komen, al wist ik, dat hij me vanavond weer volgen zou. Wat moet ik toch aanvangen?"

"Een oogenblikje gaan zitten, wilt u?" vroeg hij bedaard. "Hier vlak bij... op het lage stoeltje."

Ze gehoorzaamde hem zonder iets te zeggen.

"Ik zou u graag iets vertellen. Luister eens goed. En u moet niet verkeerd begrijpen, wat ik zeggen zal... Om te beginnen dan... ik ben van u gaan houden."

"Mijnheer Philips!" riep ze met halfverstikte stem, van haar stoeltje opspringend, uit.

"Toe, gaat u nu maar weer zitten en onderbreek me niet," zei hij haperend. "Ik ben dingen aan het zeggen, die heel moeilijk te zeggen vallen. Schrijven kan ik ze goed genoeg... maar hemeltjelijc, dat is ook iets anders! Ik zou ze onmogelijk kunnen zeggen, als mijn oogen niet zoo potdicht gesloten waren. Maar in donker gaat het praten nu eenmaal wat gemakkelijker."

Zij zei geen woord en was blijkbaar besloten om op zijn verlangen toe te luisteren.

"Ik geloof, dat ik van u ben gaan houden op het eerste oogenblik, dat ik uw stem hoorde. Ja, dat weet ik wel zeker. Toen begon het tenminste. En sedert dat oogenblik is het voortdurend aan heftiger geworden. En op het oogenblik meen ik eerlijk te kunnen zeggen, dat er op heel de wereld geen ding bestaat, dat me zooveel belang inboezemt als u."

Ze had moeite een snik te onderdrukken.

"Toch geen tranen, hoop ik?" vroeg hij afwerend. Maar ze gaf geen antwoord. "Toe, niet huilen!" zei hij smeekend, "daar is heelemaal geen reden voor!"

Hij bleef stil zitten luisteren.

"Huult u nu nog? Toe, geef eens antwoord. Ik ben niet van plan door te praten, zoolang u bezig bent met huilen. Ik heb uw aandacht veel te hard nodig."

Hij hoorde zelfs geen zuchtje meer.

"Zoo is het beter," zei hij. "Op de eerste plaats dan zou ik willen, dat u me goed verstaat, dat ik u niet ten huwelijk vraag. Dat zal ik mettertijd wellicht doen... als ik het gebruik van mijn oogen terug heb... als ik weer heelemaal gezond en wel ben... als ik er zeker van ben, dat ik mezelf als echtgenoot en niet als verpleegde kan aanbieden. Tot dan toe kan ik niets anders doen dan tegen u zeggen, dat ik van u houd en dat ik niets beters verlang dan u in uwe moeilijkheden van dienst te kunnen zijn. Ik zou net

Op reis door ons land.

BOERDERIJ, OP EEN TERP GEBOUWD,
BIJ SAUWERD (GRONINGEN).

Op reis door ons land

LANDELIJKE RUST EN SCHOONHEID IN DE OMGEVING VAN ZUTPHEN.

zooveel van u houden, al was u een dievegge of een bedriegster. Het feit, dat u uzelf in zulk een waas van geheimzinnigheid hebt gehuld, doet daar niets aan toe, wat mij betreft. Ik houd van u... van uw vrouwelijke teederheid en van uw zachtheid en van de idealen, die u nastreeft. Ik houd zooveel van u, als ik nooit gedacht had van iemand te zullen en te kunnen houden!"

Hij zat voorovergebogen in zijn stoel en sprak heel zachtjes. En toen hij ophield met spreken, viel ze op haar knieën naast hem neer en drukte een kus op zijn hand. Meer niet.

En hij nam haar in zijn armen en vroeg fluisterend: „Maar dat meen je toch niet?"

„Jawel."

„Maar ik kan toch best blind blijven?"

„Dan zal ik de plaats innemen van jouw oogen en handen... van alles, wat maar mogelijk is!"

„Maar ik zou het niet kunnen verdragen, zoo zwak te zijn."

„Ik zou jou liever blind en wel hebben dan de heele rest van de wereld!" Langzaam gleden haar armen omhoog om zijn hals heen en zoo klemde zij zich aan hem vast.

„Ik houd van je!... O, ik heb je toch zoo lief! Ik..."

Ze kon niet verder en hing met haar heele zwaarte in zijn armen.

„Ruth!" riep hij geschrokken, „Ruth! Wat is er in hemelsnaam gebeurd?"

Ze gaf geen geluid en bewoog zich niet. Ze was flauw gevallen. Het leek hem, alsof hij urenlang zoo met haar in de duisternis stond. Ergens achter hem was de stoel, waaruit hij was opgestaan. Voorzichtig stak hij een voet achteruit om te voelen, waar die stoel stond, maar hij kon hem niet meer bereiken. Hij dorst zich niet te bewegen uit vrees van te struikelen en te vallen. Het voetenbankje moest ergens staan; er stonden allerlei meubels om haar heen.

Ergens moest een sofa staan, waarop hij haar zou kunnen neerleggen, totdat hij hulp had gehaald, maar hoe moest hij die vinden? Wanhopig riep hij haar herhaaldelijk bij den naam. Maar dat gaf hij ook op en verhieft luid zijn stem en schreeuwde zoo hard hij kon: „Giddings! Giddings!"

Zijn stem weergalmde door het groote vertrek. Giddings verscheen echter niet. En toen beving hem opeens een plotselinge ontzetting. Als ze eens in zijn armen stierf! Als ze eens in gevaar verkeerde! Als ieder oogenblik, dat hij aldus verloren liet gaan, eens van onherstelbare waarde was!

Hij boog het hoofd en zijn eene hand vrijmakend, trok hij het verband er met een geweldigen ruk af. Een oogenblik stond hij verblind door het scherpe daglicht. Hij wankelde, maar herstelde zich spoedig. Met een enkelen snellen blik keek hij de kamer rond, zag de sofa en bracht haar erheen. Toen hij haar neerlegde, zag hij een glimp van een bleek gelaat en een massa donkerbruin haar. Een felle, stekende pijn schoot door zijn oogen.

Hijgend strompelde hij naar de bel en schelde, wankelde naar de telefoon en nam den hoorn op. Zijn stem, toen hij het nummer van dokter Burnham noemde, klonk zoo verschrikt, dat de telefoonjuffrouw scheen te begrijpen, dat er iets ernstigs aan de hand was en hem snel verbond. Maar een vrouwenstem antwoordde op zijn roepen, niet de stem van den dokter!

„Ik moet dokter Burnham hebben," zei hij gejaagd. „Is de dokter niet thuis?"

„Nee," zei de vrouwenstem, „hij is juist uitgegaan. Kan ik de boodschap soms overbrengen?"

„Ja... vraagt u hem, of hij dadelijk bij me wil komen... bij Seymour Philips... ja, zoo gauw mogelijk... en zegt u hem dan ook..."

De pijn in zijn oogen werd ondraaglijk. Hij voelde zich duizelig worden. Hij liet den hoorn vallen. Hij probeerde te kijken, waar hij gevallen was, maar kon niets zien. Scherpe lichtflitsen en warrelende kleurige vlammen schoten voor zijn oogen heen en weer. Hij voelde zich suf van pijn.

Op handen en voeten probeerde hij naar de sofa terug te kruipen, maar hij was de richting kwijt. Hij werd razend. Hij probeerde 't nog eens en nog eens. Eindelijk viel hij over iets en sloeg met zijn hoofd tegen de armleuning van een stoel. Vijf minuten later vond Burnham hem daar nog liggen.

HOOFDSTUK IX
NAAR HET LICHT

Toen hij tot bewustzijn kwam, lag hij alweer in bed met een nieuw verband om zijn oogen. Zijn hoofd deed hem pijn en zijn oogen staken hem en gloeiden als vuur. Hij verhieft zijn stem en riep: „Giddings! Giddings!"

Er kwam iemand uit de zitkamer ernaast en naderde zijn bed.

„Zoo!" zei de stem van dokter Burnham grommerig. „Kom je eindelijk weer eens bij?"

„Hoe gaat het met haar?" vroeg Philips zwakjes. „Toe, vertel me de waarheid!"

„O, zij is heelemaal weer in orde! Ze heeft maar een gewone flauwte gehad!"

Philips slaakte een zucht van verlichting.

„En... waar is ze nu?"

„Naar huis gegaan. Ik heb tegen haar gezegd, dat ze beter deed met wat rust te nemen. Ze heeft een briefje voor je achtergelaten. Zal ik het je voorlezen?"

„Ja, dat is goed," zei Philips zuchtend.

Burnham ging heen om het te halen. Er verliepen enkele oogenblikken, voordat hij begon te lezen:

„Waarde Heer Philips,

Het spijt me, dat ik niet tot vanavond blijven kan, maar ik voel me er niet toe in staat. Dokter Burnham heeft me den raad gegeven om naar huis te gaan en rust te nemen. Morgenochtend om negen uur kom ik terug,

Ruth Halliday."

„Weet je zeker, dat er niets ernstigs met haar gebeurd is?" vroeg Philips.

„Beslist hoor. Als jij het zoo goed maakte als zij, dan mocht je blij zijn.

Hoe kwam je ertoe, het verband af te trekken?"

„Ik hoorde, dat ze viel," zei Philips, „en ik wist niet of ze flauw was gevallen of dood was en ik kon Giddings niet bereiken. Hij hoorde me niet."

„Dat is te begrijpen," zei Burnham, „Giddings heeft 'm gesmeerd. En net op tijd. Mijn detectives waren juist van plan hem te arresteren."

„Hoe bedoel je dat?" vroeg Philips verbluft.

„Wel, omdat Giddings die miniatures stal. Eindelijk was een handelaar erin geslaagd, hem na al die jaren toch nog om te koopen."

„Giddings?"

„Ja, dat klinkt ongelooflijk, niet waar? Maar toch is het zoo. En al je miniatures zijn terug en liggen alweer veilig en wel op hun eigen plekje."

Philips stak de hand uit.

„Je bent een goeie kerel, Burnham," zei hij ontroerd.

En toen de dokter hem stevig de hand gaf, liet hij die niet los en vroeg angstig en smeekend: „Toe, zeg eens eerlijk, zal ik altijd blind blijven?"

„Neen," zei Burnham, „denkelijk niet, maar dat is jouw schuld niet! En ik ben niet van plan iets meer met jou te wagen. Ik heb ervoor gezorgd, dat er een broeder-verpleger om zes uur hier komt en ik heb een verhuurkantoor opgebeld om een geschikten huisknecht."

„Die arme oude Giddings," zei Philips op treurigen toon en voegde er dan nog aan toe: „Ik zal het nooit aan je goed kunnen maken... maar als ik het je ooit vergelden kan..."

„Wacht daarmee maar tot je mijn rekening krijgt," zei Burnham.

Dien avond bleef Philips te bed, maar den volgenden morgen stond hij erop om voor negenen gekleed te zijn.

Maar het sloeg negen uur en ze kwam niet.

Half tien en nog was ze niet verschenen.

Tien uur... half elf...

Hij belde dokter Burnham gejaagd op en drong er op aan, dat hij naar haar zou gaan kijken, omdat ze wel ernstiger ziek moest zijn geworden, dan hij verwacht had. Hij vergat, dat ze haar adres niet eens wisten.

Burnham lachte hem vlakweg uit en beweerde, dat ze metertijd wel komen zou. Om twaalf uur belde hij Cosgrave op, om hem te vragen, wat hij van een zekere miss Halliday wist, die spoorloos verdwenen was.

Cosgrave verklaarde, dat hij niets van haar afwist. Hij had haar slechts een enkele maal voor zaken ontmoet... anders kende hij haar niet. Hij zei, dat hij niet wist, wat ze deed en waar ze woonde.

Toen Burnham om half een kwam, vond hij Philips in een toestand van zenuwachtige overspanning.

„Lieve hemel, man, ze heeft nu en dan maar een uurtje vrij... ze zal

De juichende zomer

heeft zijn intrede gedaan; al wat adem heeft verzadigt zich aan licht en lucht. Stelt U zelf in staat zonder gevaar van deze feestgaven der natuur te genieten door, ter voorkoming van zonnebrand, Uw huid met „Zij"-Crème in te wrijven.
In prijzen van 20-30-45 en 75 ct.

De zékerste weg om slank te worden.

Duizenden tevreden vrouwen en mannen, die door het gebruik van Facil-Pastilles slank geworden zijn, schrijven ons over de uitstekende resultaten en volkomen onschadelijkheid hiervan. Ja - Facil is de zékerste weg om slank te worden, als U zich maar aan de gebruiksaanwijzing houdt.

Facil is gebaseerd op het principe van geleidelijk gewichtsverlies, de éénig juiste en gezonde manier, en maakt slank zonder diët, zonder de minste last of éénig nadeelig gevolg. Facil is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 3.- per buis van 100 Pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

BOOM's Laxeerpillen

verdrijven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cents per doosje.

Olijf Olie

is de oudste en beste
schoonheidsolie!

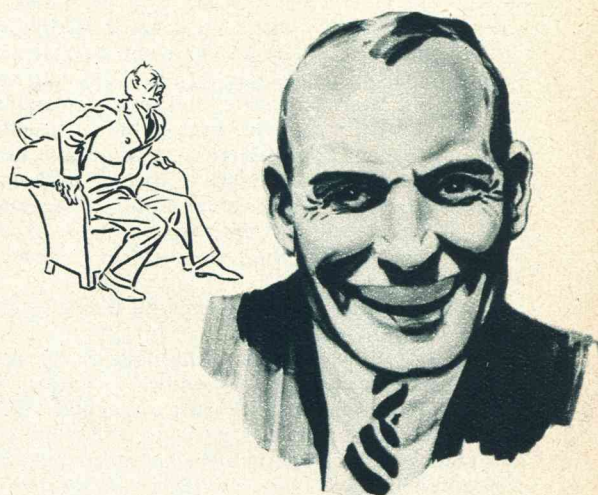
Deze reageerbuis bevat de juiste hoeveelheid verzachtende, verjongende olijfolie, gebruikt bij de bereiding van elk stuk Palmolive zeep! Verbazingwekkend? Stellig! Maar thans ziet U waarom meer dan 20.000 schoonheidsexperts uitsluitend Palmolive aanbevelen voor het behoud van een frissche teint!

Op ware grootte afgebeeld, toont deze buis de juiste hoeveelheid olijfolie, gebruikt bij de fabricatie van elk stuk Palmolive.

20 cent

Zomersproeten verdwijnen in korten tijd geheel door **Sprutol**. Bij alle Drogisten.

Pijnen door het gehele lichaam.
Weer reumatiek!

En weer was het „de kleine, dagelijksche dosis" Kruschen Salts, die het overwon. Meer nog, de lijder voelde zich nadien „beter dan ooit". „Ik nam Kruschen Salts, omdat ik hoofdpijn, rugpijn en pijn in mijn gewrichten had; eigenlijk had ik overal pijn. Ik was moe als ik naar bed ging en moe als ik opstond. Ik was er erg slecht aan toe. Al ruim een maand was ik bedlegerig door een acute reumatiek-aanval, toen men mij aanraadde eens een proef met Kruschen Salts te nemen. Na minder dan 3 maanden voelde ik me beter dan ooit. Ik kan u niet genoeg danken voor Kruschen Salts. G. O."

Het principe is dit: Kruschen Salts drijft de urinezuur-kristallen, die uw pijn veroorzaken, uit het lichaam.

Uw pijnen verminderen en de stijve gewrichten worden weer lenig. Daarna spoort de „kleine, dagelijksche dosis" uw lever en nieren aan tot beter functionneeren, zoodat uw lichaam inwendig schoon wordt gehouden. Kwaadaardig urinezuur krijgt geen kans meer zich op te hoopen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels-Mij., Heerengracht 209, Amsterdam C

GRATIS
De Ranja
surprise"

BIJ IEDEREN FLACON

Ranja of Rojo

INTERESSANTE PUZZLES,
KRUISWOORDEN, ENZ.

VELE FRAAIE PRIJZEN

N.V. C. POLAK GEN.
GRONINGEN

vanmiddag heusch wel verschijnen. Stel je niet belachelijk aan, houd je gemak!"

Maar dat bleek een misvatting te zijn. Want ze verscheen niet, noch dien middag noch den volgende dag, noch den dag daarop.

Philips liet den detective, die Giddings gesnapt had, bij zich komen, maar ook deze kon haar niet opsporen.

Zoo gingen eenige weken voorbij. Philips werd stil en nukkig. Hij vermagerde zichtbaar. Hij stelde nergens meer belang in. Zijn toestand werd eindelijk zoo onrustbarend, dat Burnham besloot te zien, wat hij voor hem bereiken kon. Hij dacht er eens goed over na en nam zijn toevlucht tot een list. Hij belde een der grootste dagbladen op met de mededeeling, dat Seymour Philips, de bekende novelist, blind was geworden, doordat hij het verband van zijn oogen gerukt had om zijn secretaresse ter hulp te kunnen komen, die een ongeval had gekregen. Dien avond stond het bericht met vette letters in de kranten met het portret van Philips erbij.

En precies om zes uur, vlak voor het diner, diende de nieuwe huisknecht miss Larrimore... beter gezegd miss Ruth Halliday aan.

Ze kwam gejaagd de kamer binnen, denkend, dat ze hem met een verband om zijn oogen in zijn stoel zou vinden. Maar ze zag 'n slanken jongeman in avondcostuum voor het raam staan. Hij stond met den rug naar haar toe, toen de huisknecht aandiende: „Miss Halliday, mijnheer."

Hij draaide zich dadelijk om en kwam naar haar toe met uitgestrekte handen en ze zag, dat zijn oogen zoo helder stonden, als het maar kon. Ze richtten zich met een uitdrukking van onuitsprekelijke vreugde op haar... donkere, bruine oogen vol van liefdegloed.

„Maar!..." hijgde ze... onzeker van zichzelf.

„Ruth!" riep hij innig.

Een warme blos overdekte haar gelaat. Ze keek hem met haar groote blauwe oogen vol verwondering aan en haar roode lippen openden zich.

„Ben je... dan niet... blind?" vroeg ze fluisterend.

„Gelukkig niet!"

„Ik zou niet gekomen zijn," zei ze, „als ik niet in de krant gelezen had, dat je... en zoo kon ik je toch niet laten zitten?... Als je blind was, dan kon ik toch niet... toe, zeg eens wat...!"

Ze probeerde zich uit zijn omarming los te maken.

„Wat zei je daar?" riep hij uit. „Dat je bij me komen wou, als ik blind was, maar anders niet?"

„Als je blind was, dan zou ik voor je hebben kunnen zorgen. Misschien wilde niemand anders het dan doen. Maar nu zijn er zooveel andere vrouwen... mooie en rijke en... Nee, ik sta veel te ver beneden je... In gewone omstandigheden zou je me nooit tot je vrouw gewenscht hebben... Dat begreep ik heel goed en daarom ben ik weggegaan en..."

„Kleine, dwaze schat, die je bent!" riep hij uit. „Ik hou immers zoo verschrikkelijk veel van je? Ik zou nooit zoo van iemand anders kunnen houden! Ik ben bijna doodgegaan van verdriet, omdat je weg was!"

„Maar ik ben niets meer dan een kantoorjuffrouw van Cosgrave, die handschriften voor hem keurt!" zei ze afwerend.

„Wat? Ben je al dien tijd daar geweest en wist Cosgrave dat?"

„Ik wilde niet hebben, dat hij het tegen je vertellen zou. Ik ben bij hem vandaan, zoogenaamd spoorloos verdwenen. Je herinnert je toch wel, dat hij zooiets gezegd heeft, toen hij hier bij je was? Ik heb bij hem zooveel van je gelezen, ik kende je boeken zoo goed, dat ik daardoor alleen reeds van je was gaan houden, zonder dat ik je ooit gezien had. En toen gebeurde er zooiets toevalligs. Ik belde iemand op in een publieke spreekcel hier in de buurt en toen moet ik verkeerd aangesloten zijn geweest. Ik hoorde je heele gesprek met dokter Burnham. Ik dacht bij mezelf, dat dit een buitenkansje voor me was. Mijn heele bedoeling was je een keer op die manier te zien te krijgen en uit te vinden, wat je voor iemand was. En toen je me in dienst nam, besloot ik opeens dat aan te nemen. Toen schreef ik een briefje aan mijnheer Cosgrave, dat ik twee weken verlof wilde hebben, en dat ik graag bij hem terugkomen zou, als hij me daarna nog wilde hebben."

„En je kwam bij mij?"

„Ja...a..."

„Geef dan den gelukkigsten man van de heele wereld een kus!" riep hij uit.

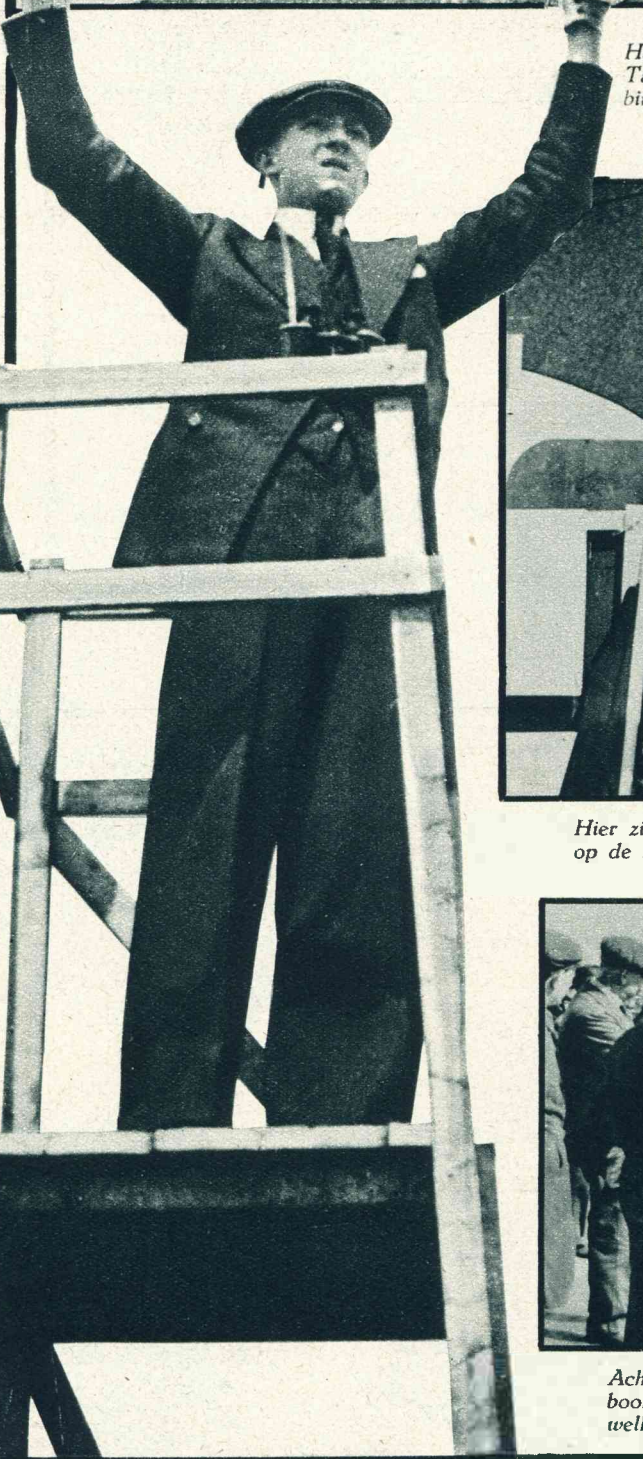
Het scheen haar geen moeite te kosten, dien man dadelijk te vinden.

EINDE.

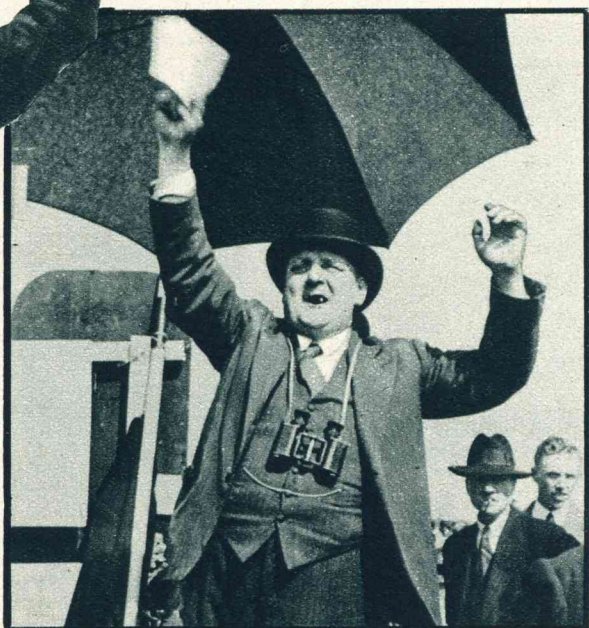

Twee hoofden op één kussen
(FOTO M. G. M.)

De Derby

Hand- en armspaak van de z.g. Tick-Tack mannen, die een geregelde seinverbinding met de bookmakers onderhouden.

Hier ziet u den bookmaker zelf. Zóó reageert hij op de seintekens van de z.g. Tick-Tack mannen.

Achter de coulissen. Vlak achter de standplaatsen der bookmakers staan de Zigeuners, die paarden verkopen, welke danig buiten het kader van de Derby-race vallen.

De laatste De Fifth" komt al finish en maa eigenaar Mr. gaders duizen Sweep Stake- meest bevoorren

Een is Vo me da alt

Een aar grootsche De race een even ren op van de A naar

Elk jaar, zoo omstreeks Pinksteren, wordt te Epsom op 22 K.M. afstand van Londen de „Derby" gehouden.

De Derby, geachte lezers, is Englands grootste sportevenement. Cupfinal en Boatrace kunnen er zelfs niet op bogen zóó in het brandpunt der belangstelling te staan als het groote jaarlijksche paardensportfeest.

De oorzaak hiervan dient niet te worden gezocht in het feit, dat de Engelschman zoo buitengewoon verzot is op de paardensport. U kunt er van op aan dat de zonen van John Bull, hoe all round zij in hun sportieve gevoel ook mogen zijn, veel liever een voetbalmatch of roei-festijn meemaken. De Derby dankt zijn populariteit echter voor een niet onbelangrijk deel hieraan, dat het ook Englands grootste gokfeest is. Millioenen der inwoners van het Vereenigde Koninkrijk, onverschillig tot welke klasse der bevolking zij behooren, zijn op de één of andere wijze financieel bij het gebeuren te Epsom betrokken.

Trouwens, ook wij brave Hollanders met ons totalisatorverbod en andere anti-wed wetgevingen worden dank zij de z.g. Sweep Stakes nog volijverige paardensportenthousiasten.

„Derby" dag is voor den Londenaar een ware kermisdag. Zouden niet zoovleu financieel bij

de prestaties der l gewis de "entourage langrijkheid reeds

De foto's op der een zeer juist be

Niettemin willen bijzonderheden van

De „Derby" wer ook al te Epsom, o van Derby.

Rekening houden voor traditie van o het niet te verwor nement vrijwel op dezelfde plaats ja

De „Derby" is e voor driejarige paa als éénjarige geloof Engelsche Mijl, ter 6500 pond sterling

In vergelijking weke verwed wor peuleschil.

Ziehier eenige bij Albions grootste s werelds belangrijk paardensport is.

De laatste Derby: „April the Fifth” komt als eerste aan de finish en maakt hierdoor zijn eigenaar Mr. F. Wall, mitsgaders duizenden wedders en Sweep Stake-bezitters tot de meest bevoorrechte stervelingen.

Een niet onbelangrijk bedrijf is het geven van „tips.” Voor enkele pennies krijgt men opgave van het paard dat vermoedelijk zal winnen, althans volgens den tipgever.

Een aardig kiekje van het grootsche „bedrijf” te Epsom. De race om de Oaks Stakes, een eveneens zeer belangrijke ren op Derby-dag. Udaipur van de Aga Khan gaat als winnaar door de finish.

Volksvermaak rondom de Derby. Gemaskerde lieden zullen het winnende paard raden.

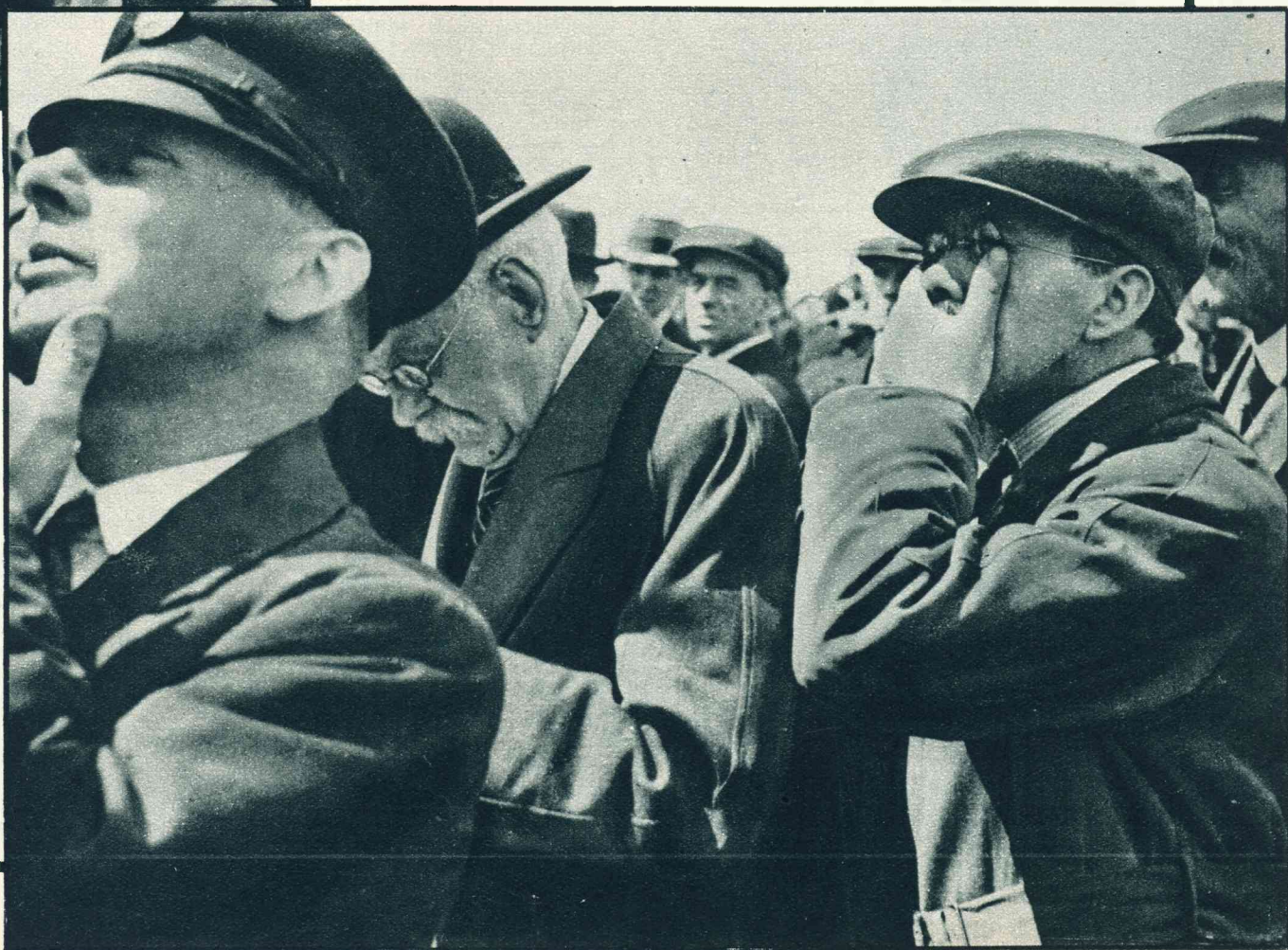

De „smiler.” De beroeps-lacher, die zich als taak gesteld heeft 't publiek in de vereischte stemming te brengen.

Rond de Derby. Typen, zooals men er te Epsom op Derby-dag talrijke aantreft.

Gelaatsstudies op Derby-dag. Rechts de man die een belangrijken duit op 't verkeerde paard heeft gezet.

wordt te
onden de

grootste
kunnen
punt der
arlijksche

orden ge-
o buiten-
J kunt er
, hoe all
gen zijn,
tijn mee-
it echter
, dat het
enen der
, onver-
zij be-
financieel

met ons
gevingen
nog vol-

en ware
icieel bij

de prestaties der brave paarden betrokken zijn, gewis de entourage zou het sportfeest zelf in belangrijkheid reeds hebben overtroffen.

De foto's op deze pagina's geven hiervan wel een zeer juist beeld.

Niettemin willen wij hier nog eenige technische bijzonderheden van de race zelf vermelden.

De „Derby” werd het eerst gehouden in 1780, ook al te Epsom, op initiatief van den 12en graaf van Derby.

Rekening houdend met het bijzondere gevoel voor traditie van onze overzeesche burens, behoeft het niet te verwonderen dat de race vanaf dat moment vrijwel op denzelfden tijd en steeds op dezelfde plaats jaarlijks heeft plaats gevonden.

De „Derby” is een wedren zonder hindernissen voor driejarige paarden, die voor dien tijd reeds als éénjarige gelopen hebben. De afstand is 1.5. Engelsche Mijl, terwijl de prijs voor den winnaar 6500 pond sterling bedraagt.

In vergelijking met de verbluffende sommen, welke verwed worden, is genoemd bedrag een peuleschil.

Ziehier eenige bijzonderheden betreffende Groot Albions grootste sportevenement, dat tevens 's werelds belangrijkste gebeuren op gebied van paardensport is.

Vrouwenleven

Leuke dingen die we zelf gaan maken.

No. 1 laat u een gemakkelijk kussen zien, om over een stoelleuning te schuiven. Men kan er een maken dat over verschillende rugleuningen past daar men niet aan een juiste maat gebonden is.

Dit kussen zal niet meer wegglijden onder uw hoofd en op den grond vallen als er niet tegen geleund wordt.

Het is een aardige oplossing. Hoe het kussen in elkaar zit is gemakkelijk genoeg te begrijpen; het wordt gemaakt op dezelfde manier als een theemuts. Een voor- en een achterkant, een binnenvoering welke opgevuld is met kapok. Voor deze kussens kunt u natuurlijk ook velerlei variaties bedenken. Op onze tekening heeft de voor- en achterkant een krans van opgelegde bloemen. Fig. A toont u den vorm der bloem.

Deze kan nog al willekeurig zijn en we kunnen ze knippen uit verschillende kleuren stof of linnen.

In 't midden is een opening uitgeknipt. Langs deze uitsnijding wordt gewerkt met den kettingsteek — natuurlijk op het kussen vast, terwijl de omtrek opgefestonneerd wordt.

'n Paar lange steken werkt men vanaf 't midden.

Vervolgens ziet u 'n lampje. Voor den romp worden twee cirkels van dik triplex uitgezaagd met een cirkelvormige opening in 't midden.

Deze cirkels worden verbonden door een geraamte van opstaande latjes, 3 à 4 c.M. van elkaar, welke gespijkerd worden. Deze latjes worden 7 c.M. hoog genomen. Zie fig. B.

De latjes staan 3 m.M. naar binnen. 3 m.M. is de dikte van het triplex dat de twee cirkels sluiten moet.

Deze reep triplex is buigzaam en wordt op de latjes getimmerd.

Geheel rondom van binnen worden de cirkels ook

afgesloten met een reep triplex. Het langwerpige voetje wordt gemaakt van 2 plaatjes triplex met een plankje kistenhout ertusschen; dit hout wordt ertusschen gespijkerd en gelijmd en later worden de kanten bijgeschaafd en gladgeschuurd.

De romp van het lampje wordt op den voet geschroefd.

Nu wordt het lampje geschilderd. Alle spijker-gaatjes worden eerst weggeplamuurd. We gronden en glanzen dan het lampje. Mooie lakverf, rood, groen, geel, of licht blauw kan gebruikt worden.

De bloemen kunnen geknipt worden van gekleurd papier. U knipt ze b.v. uit behangsel of teekent en kleurt ze zelf, met waterverf.

Deze bloemen worden opgeplakt met lijm of gom als het houtwerk droog is, daarna lakken we over met blanke lak en ze zijn afwaschbaar.

U kunt de bloemen ook direct met olieverf op het houten lampje schilderen, ook dat brengt geen bijzondere moeilijkheden mee daar men maar één bloem behoeft te tekenen om alle andere over te trekken.

Op het kapje kunt u dezelfde bloemen werken om een aardig geheel te verkrijgen. Een fitting wordt opgeschroefd met een houder voor het kapje en het lampje is klaar.

Tenslotte ziet u onderaan weer heel iets anders. Een papiermand, welke nu eens niet rond of vierkant is, maar driehoekig.

Op onze tekening is de achterkant breder dan de beide andere, doch u kunt ook alle drie de zijden even breed maken. We maken een houten geraamte zooals onderaan te zien is, van latwerk. U kunt daar weer heel goed kistenhout voor gebruiken. Langs het latten geraamte aan den binnenkant onderaan komt een smaller randje van latten waarop de bodem kan rusten.

Den bodem zaagt u van dun triplex en spijkt hem op het smalle latwerk. Het houten geraamte wordt nu bedekt met platen stroobord niet te dik welke op de hoeken precies tegen elkaar sluiten en met kleine spijkertjes vastgetimmerd worden.

De hoeken worden nu omplakt met een reepje gompapier en langs boven- en onderkant komt een randje van hout.

Nu kan de bak geschilderd worden met waterverf van binnen en van buiten. U gebruikt daarvoor 'n pak waterverf koud of warm.

De houten randjes kunnen ook gebeist worden.

U plakt nu een aardig motief van uitgeknipte bloemen op den bak en vernist hem met blanke vernis; als dit goed droog is geworden, kan uw papiermand steeds afgesponst worden. In plaats van hem te schilderen kunt u den bak met behangsel beplakken, of met linnen of cretonne en later over het bekleedsel heen de houten latjes aanbrengen.

D. D. L.

Gebreid Kapmanteltje

Het hierbij afgebeelde moderne kapmanteltje is gebreid van zeer fijne zachtrose wol. Behalve als kapmantel kan het ook uitstekend dienst doen als ziekenmanteltje. Het geeft juist de lichte schouderbedekking waaraan zieken, bij het overeind zitten in bed, behoefte hebben. Het is zeer gemakkelijk aan- en uit te trekken en door de aangebreide manchetten blijft het uitstekend op z'n plaats zitten.

De breiwijze van dit manteltje is zeer eenvoudig. Men zet er 134 steken voor op en begint dan direct te breien aan het patroon, dat uit 4 toeren bestaat.

1ste toer: 8 st. rechts, 2 st. samenbreien, draad omslaan, 2 st. samenbr., omsl., 2 st. samenbr., omsl., 2 st. samenbr. omsl., 2 st. samenbr. omsl. (dus 5 keer: 2 st. samenbr. en daarna draad om de naald slaan). Deze st. den geheelen toer herhalen. Op het eind van de naald 8 steken rechts.

2de toer: alle steken en lussen rechts breien.

3de toer: 8 st. r., draad omslaan, 2 st. samenbreien, draad omsl., 2 st. samenbr., draad omsl., 2 st. samenbr., draad omsl., 2 st. samenbr., draad omsl., 2 st. samenbr. (dus 5 keer: draad omslaan en daarna 2 st. samenbr.). Deze steken den geheelen toer herhalen. Op het einde van de naald weer 8 st. r. breien.

4de toer: alle steken en lussen r. breien.

Deze 4 toeren, welke het patroon vormen, herhaalt men, tot men ongeveer 125 c.M. heeft gebreid. Dan kant men 60 steken losjes af en op de overgebleven 74 steken begint men terstond de manchet te breien: 1 r. 1 aver. In den eersten toer mindert men daarbij 18 st. als volgt: 2 st. breien, 2 st. samenbreien den geheelen toer door en breid dan verder 1 r., 1 aver. tot men 10 c.M. heeft voor de manchet, welke men daarna losjes afkant.

Voor de tweede manchet neemt men bij het begin van het werk 74 st. op, aan denzelfden kant natuurlijk waar de eerste manchet is gebreid en breid als hierboven is aangegeven voor de eerste manchet.

De manchetten worden dichtgenaaid nadat het heele breiwerk onder 'n vochtigen doek, aan den linkerkant, is gestreken.

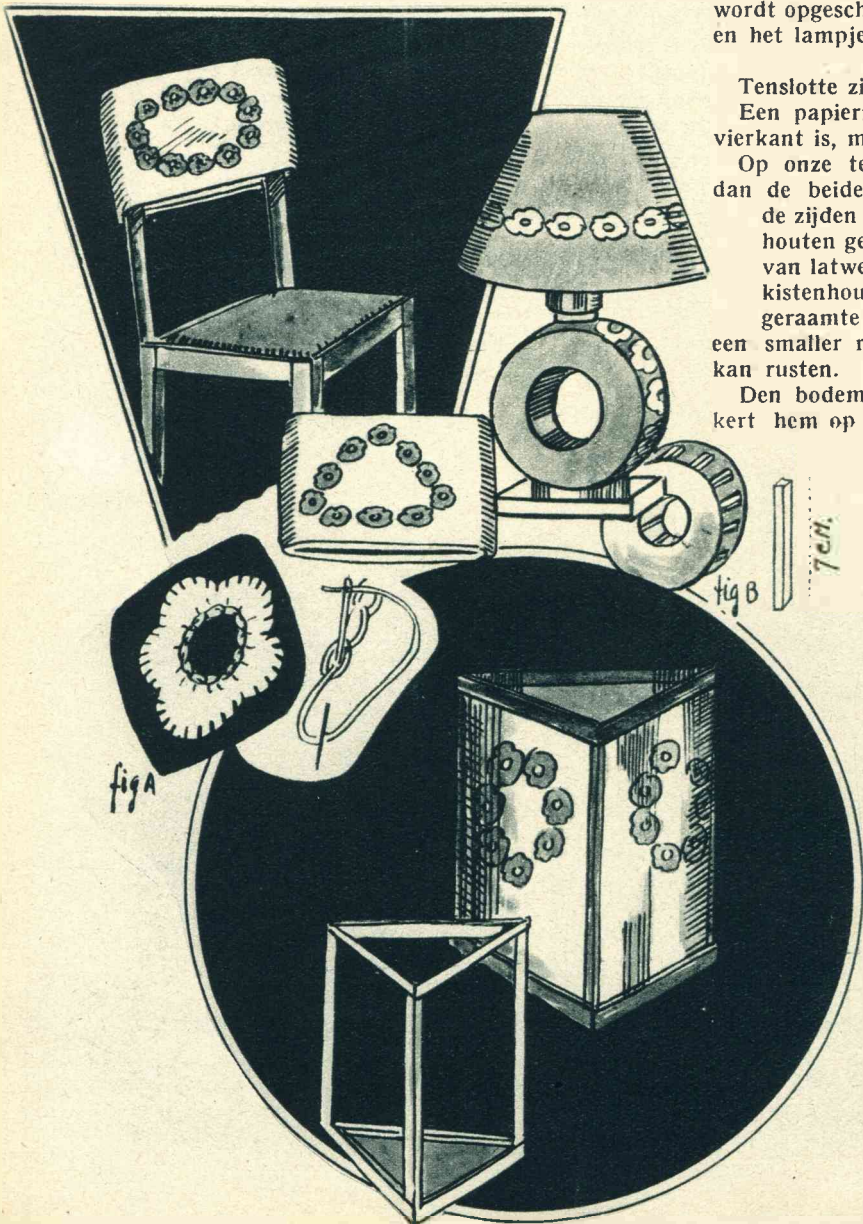
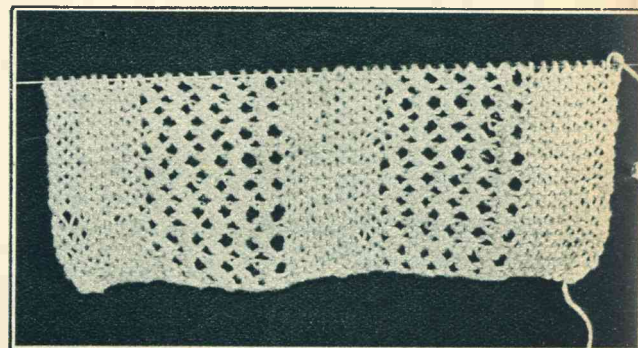
In het midden van 't manteltje, aan den halskant, slaat men den rand naar buiten om en hecht hem even vast, ter vorming van het kraagje.

De manchetten worden naar rechts omgeslagen.

Zoo men wil kan men het manteltje nog voorzien van 'n paar knopen en lussen ter sluiting aan den voorkant.

THERÈSE.

Breipatroon voor den kapmantel.

Opgewekt en gezond..

gevoel ik mij nadat moeder begonnen is met het gebruik van

Vasenol
WOND-EN KINDER-POEDER

MENGELKAMP'S
houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Strijktafels
Spanramen
Kuisen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak bestaat al 32 jaar, dus een goed bewijs.

Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let op den naam

MENGELKAMP

KUNSTGEBITTEN
f 55.-

Absoluut pijnlooze behandeling desgewenscht termijnbetaling. Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9-3 en 6-8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht: Warmoezierspad 17 (Kromhout) Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79 's Zaterdags van 3-5 uur.

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplaag van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v. d. blad

Zwitserland
RUST EN HERSTEL

Brengt gelukkige dagen door in Hotel **BAD RAGAZ** "TAMINA" in het heerlijk gelegen Pensionsprijs voor zeven dagen incl. kurtaxe en bediening f 42.50 en f 47.50

BERGÜN 1400 M. b. Zee **HOTEL KURHAUS** (Graubünden). Voor den Familiehôtel met prachtig park. Vernieuwde wind beschut strandbad. Tennisbanen. Pension vanaf Zw. Frs. 11.-

Breng uw vakantie door te

LAUSANNE-OUCHY

Ideaal vakantie-oord - Centrum voor uitstapjes - Schitterend strand

Golfterrein - 18 holes

Gerenommeerde Hotels

BRISSAGO HOTEL DU MYRTHE BELVÈDÈRE AU LAC bij Locarno Str. water - Pension vanaf fr. 7.-

GRIMMIALP GRAND HOTEL **BERNER OBERLAND** 1260 Meter boven zee Ideaal Zomerverblijf Natuurpark, Pension Fr. 11.-. - Tennis, Garage, Postauto. - Vraagt prosp.

LUGANO bij station. Heerlijk uitzicht aan het meer. Omg. van palmentuinen. Str. water. Lift. Kamers v.a. fr. 4. Pens. v.a. fr. 11. Zelfde Dir. Erika Schweizerhof. Kamers vanaf fr. 3, Pension vanaf fr. 10. Garage

LUZERN Den Hollandsche gasten aanbevelen: HOTEL DIANA, gerenommeerd huis van den 2en rang, bij het station en de boot. - Kamers met stroomend water vanaf fr. 5.-. Volledig pension vanaf fr. 12.-.

MELCHTAL Brünigroute Obwalden (Zwitserland) 900 M. boven zee **KURHAUS MELCHTAL** Voll. pension vanaf fr. 6.-. Zorgv. bed.

SCANFS Ideaal vakantie-oord. Talrijke Engadin, 1660 M. woud- en bergtochten. Ingang tot 't Nat. Park. Pension vanaf fr. 8.50. Prosp. door de Hotels: Scaletta - Aurora - Sternen of de Verkehrsverein

Abonneert U op dit blad!

En zoo

gaat het nu den heelen dag....

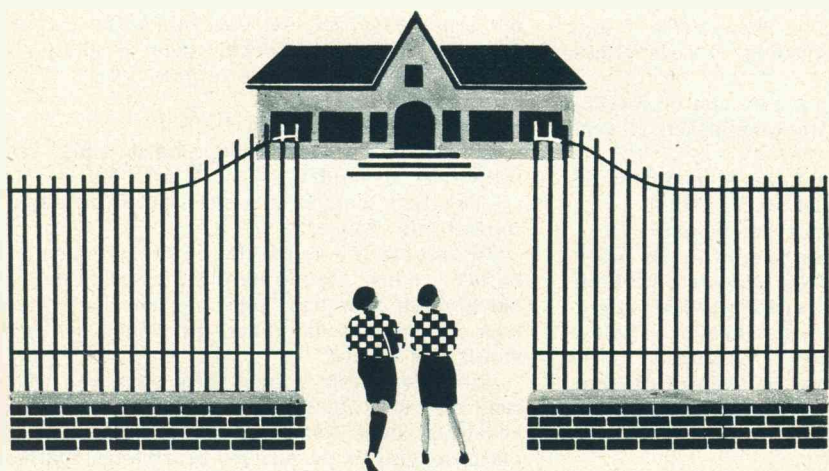
onder het werk en in zijn vrijen tijd - rooken en nog eens rooken! Hoeveel zou hij er dagelijks wel rooken? Daar let hij niet op, want hij weet dat zijn tanden, ondanks het vele rooken, steeds wit en gezond blijven, omdat hij bij het poetsen Pebeco gebruikt.

Pebeco bevat bijzonder werkzame bestanddeelen, reinigt grondig en langdurig en houdt den mond frisch. Ze werkt gunstig op den bloedsomloop in de weefsels der mondholte en versterkt tanden en tandvleesch. Zelfs de sterkste rooker heeft steeds een frisschen en zuiveren adem en blinkend witte, gezonde tanden.

Pebeco Mij., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Pebeco is billijk
35 en 55 cents
in zuiver tinnen tuben

vóór schooltijd Wrigley's ...!

een verstandige gewoonte, die de gezondheid van Uw jongens en meisjes ten goede komt. Immers, Wrigley's bevordert de eetlust en een gezonde spijsvertering en... wie Wrigley's gebruikt heeft altijd een frissche adem. Wrigley's is tevens een goed hulpmiddel om het gebit schoon te houden. Geef Uw kinderen Wrigley's Kauwgom als ze lastig zijn; het werkt kalmeerend en concentreert hun aandacht bij het school- en huiswerk. Wrigley's is een heerlijke versnapering, die door jong en oud gewaardeerd wordt.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje. HM-3

WRIGLEY

MAG IK U VOORSTELLEN?

MIJN ZUSTER! DOOR RALPH DURAND

Ronny Lincoln stond aan den kant van den weg een verouderden wegwijzer te bestudeeren — maar ze werd er geen wijs uit. Toen zag ze den jongen man. Die liep overmatig snel, en keek nu en dan gejaagd om.

„Pardon meneer,” sprak Ronny hem beleefd aan.

Hij sloeg in een draf, maar zij volgde hem.

„Toe meneer,” smeekte ze, „alstublieft...”

Hij bleef staan en keek haar wanhopig in 't gezicht.

„Ga weg!” riep hij. „Ga weg!”

„Ik wou u alleen even vragen...”

„Ga weg!” zei hij nog eens. „Laat me met rust. Ik wil niets met dien steen te maken hebben. 't Is verschrikkelijk.... Duizenden.... miljoenen en miljoenen....”

Ronny keek hem eens goed aan, en de vreemde blik in zijn oogen deed haar wenschen, dat de weg minder eenzaam was. Zij glimlachte kalmeerd. Het zou maar 't beste zijn, dacht ze, een beetje met hem mee te praten.

„Miljoenen wát?” vroeg ze vriendelijk.

„Meisjes,” kreunde de jonge man. „Overal meisjes.... benden, zwermen, heele legers.... allemaal meisjes.... Kunt u dien steen niet door iemand anders laten onthullen?”

„Ik heb geen steen,” verzekerde Ronny hem, „maar als ik er een had, zou ik 'm met plezier door iemand anders laten onthullen.”

„O,” zei hij, haar aanstarend. „Bent u dan niet van de kostschool?”

„Natuurlijk niet,” zei Ronny. „Zie ik er soms uit als een schoolmeisje?”

„Ja.... ik bedoel nee....” zei hij. „Ik zie haast geen verschil tusschen meisjes, ziet u.”

„O nee?” zei Ronny koel.

„Ik moest naar een kostschool, om een steen te onthullen,” legde hij uit. „Mijn overgrootmoeder heeft vroeger dat gesticht gesticht ziet u, en daar hebben ze nu een steen voor gezet. Ik ben haar eenige levende nakomeling, en daarom hebben ze mij gevraagd, of ik 't ding kwam onthullen. Ik wou, dat ze in de stroop zakten.”

„Dan had u 't niet aan moeten nemen,” zei Ronny.

„Ik dacht dat 't een jongenskostschool was, dus toen heb ik ja gezegd. Maar ik heb door 't hek geken — en ik zag niets dan meisjes. Duizenden. Ik.... ik ben op den loop gegaan.”

„Maar toch alleen kleine meisjes?”

„Alle maten. En ik.... ik kán niet tegen meisjes. Stel je voor — ik een gedenksteen onthullen en een speech houden, waar heele troepen meisjes bij staan! Kán ik gewoon niet. Ik ben bang voor meisjes.”

„Voor mij ook?” vroeg Ronny.

„Hè? u?” De jonge man scheen te schrikken — scheen nu pas op te merken, dat Ronny een meisje was. Hij keek haar ernstig aan. „Nou, da's gek. Tegen u durf ik gerust te praten. U bent heel anders.”

„En u zei, dat alle meisjes 't zelfde waren?”

„Ja, in 't algemeen wel.... Maar u bent anders. Uw oogen.... en u hebt twee kuiltjes....”

„Ik zal eens verder moeten,” zei Ronny. „Ik wou u vragen, hoe ik naar de kostschool moet komen.”

„En u zei, dat u er niet bij hoorde!” riep de jonge man uit.

„Dat doe ik ook niet. Ik ben vertegenwoordigster van de Nieuw-Britsche Uitgeversmaatschappij. Ik verkoop woordenboeken, en ik dacht, dat de directrice van de kostschool er misschien een paar zou willen bestellen. Misschien,” ging zij voort, alsof haar plotseling iets te binnen schoot, „hebt u wel een woordenboek nodig!”

„Ik.... eh.... nee, op 't oogenblik niet....”

„De Nieuw-Britsche dictionnaire,” zei Ronny, opeens zakelijk, „is het beste woordenboek, dat u voor zoo'n prijs krijgen kunt. Een complete lijst van synoniemen en afkortingen, tweehonderdduizend definities, drieduizend vreemde uitdrukkingen, sierlijke letter, en een apart aanhangsel met....”

„Dat zal best,” gaf de jonge man snel toe. „Maar op 't oogenblik....”

„De Nieuw-Britsche dictionnaire laat u nooit in den steek. Hij is keurig ingebonden en handig van formaat. Het is een gelegenheid, die niemand mag....”

„Ja precies, maar eh.... ik zal heusch eens verder moeten.”

„Maar die steen dan?” vroeg Ronny. Met haar woordenboek had ze hier toch geen kans. „Zouden ze niet op u zitten wachten?”

De jonge man slikte en keek om.

„Ik kán 't niet,” zei hij woest. „Met al die meisjes. Ik kán 't gewoon niet!” Hij zweeg opeens en keek Ronny peinzend aan. „Zeg, u kunt er nogal mee terecht!”

„Pardon?” zei Ronny.

„Ik bedoel, dat u dat smoesje over die woordenboeken heel aardig hebt afgedraaid. U zou best een speech kunnen houden.”

„Ik?” zei Ronny twijfelachtig.

„Ja! Als u met me meeging naar die kostschool, zou ik 't niet erg vinden. Dan kon ik den steen onthullen en u kon de speech houden. Ik.... ik zou kunnen zeggen, dat u mijn zuster was of zooiets. Als u wist, hoe ik er mee inzit, deed u 't direct. Ik heb in geen dagen gegeten, en ik heb vannacht geen oog toegedaan. En nou blijkt 't nog een meisjesschool te zijn óók,” ging hij met aandoening voort. „Ik heb er grijze haren van.”

Als om dit te bewijzen zette hij zijn hoed af. Zijn haar was donker, en 'n beetje krullig. Iets grijs zag Ronny niet. Ze vond zijn haar wel aardig.

Ze dacht na. Ze wist, dat het niet mee zou vallen, een bestelling op den Britschen dictionnaire te krijgen van de directrice. Wie weet kwam ze niet eens binnen, als ze alleen ging. Maar als ze vergezeld werd door den afstammeling van de stichters....

„Als ik meega,” zei ze, „en u help met de speech, helpt u me dan, om mijn woordenboeken te verkoopen?”

„Graag. Ik beloof 't. Help me er door, en de woordenboeken zijn zoo goed als besteld.”

Ronny glimlachte. „Vooruit dan maar.”

Ze liepen samen naar Huize Jeugdwijk. De jonge man, die Charlie Belmont bleek te heeten, keek nu veel opgewekter; en zijn eerlijke bruine oogen prikkelden Ronny tot vertrouwelijkheid.

„Ik zit óók nogal in de knel,” vertelde ze. „Als ik geen flinke bestelling op die woordenboeken krijg, moet ik over drie dagen naar Amerika.”

„Amerika?” Charlie schrok. „Weg uit Engeland bedoelt u?”

„Ja,” zei Ronny. „Weg uit Engeland.”

„Maar....” Charlie slikte. „Ik.... dan zie ik u misschien nooit meer!”

„Nee! Mijn vader is president van de Lincoln-Petroleum-Maatschappij, ziet u, en hij moet naar Amerika, op inspectie. Hij wil me meenemen, omdat hij denkt, dat ik niet op eigen beenen kan staan. Maar ik wil hem bewijzen, dat ik dat wel kan, en.... enfin, we hebben een afspraak gemaakt. Als ik een betrekking had, vóór de boot vertrok, mocht ik blijven. Anders moest ik mee. En de boot gaat over drie dagen.”

„Maar u hebt toch een betrekking?” zei Charlie.

„Woordenboeken verkoopen!”

„Dat is pas een betrekking, als ik woordenboeken verkocht heb. Ik werk op proef, ziet u. Maar ik ben al een week bezig, en ik ben er nog geen één kwijt.”

„O, als 't anders niet is,” troostte Charlie haar. „Ik zal wel zorgen, dat u woordenboeken verkoopt. 't Zou een schandaal zijn, als u wegging, nu ik u pas ken. U bent zoo.... zoo heel anders. Ik vind u gewoon....”

„Hier is de kostschool,” zei Ronny, toen zij een groot hek naderden. Charlie keek bang, toen hij er door ging, maar de tegenwoordigheid van Ronny scheen hem moed te geven. Hij vluchtte tenminste niet. Hij liep een volle binnenplaats over, zonder

zich te storen aan de nieuwsgierige blikken der vergaderde schoolmeisjes. Maar hij kreeg een kleur, toen een snibbig stem hem tot staan bracht.

„Jonge man!”

Charlie zag een lange, magere, strenge vrouw, die hem met onvriendelijke oogen afkeurend aankeek.

„Wie bent u?” vroeg zij. „Wat doet u hier?”

„Ik eh.... kom den steen onthullen,” stotterde Charlie. „Ik ben Charlie Belmont.”

„O!” De lange dame ontdooide en glimlachte bijna menschelijk. „Heel aangenaam, meneer Belmont. Ik ben juffrouw Weele, de directrice.”

Juffrouw Weele keek naar Ronny.

„Mag ik u voorstellen? Mijn zuster,” zei Charlie. De wenkbrauwen van juffrouw Weele gingen snel omhoog.

„Hè — ik dacht, dat u geen familie meer had!” Charlie slikte en bloosde.

„N-nee — ze is ook niet echt mijn zuster. Ik heb haar geadopteerd. Ik wil zeggen, mijn vader heeft haar geadopteerd. Ze is zoo ongeveer mijn half-zuster. Een soort van schoonzuster, begrijpt u?”

Juffrouw Weele begreep het niet. Ze kreeg den indruk, dat Ronny op de een of andere geheimzinnige manier met hem verwant was; maar ze besloot, het er maar bij te laten.

„Ik moet u nog iets vertellen, meneer Belmont,” zei ze. „We hadden u geschreven, dat de onthulling om twaalf uur zou plaatsvinden, maar de meeste gasten konden zoo vroeg niet. Daarom is de plechtigheid uitgesteld tot zes uur.”

„Zes uur?” zei Charlie blij. Zelfs dit korte uitsel gaf hem vreugde. „Nou, dan gaan we maar weer.”

„O neen!” protesteerde de directrice. „Ik heb net een uurtje tijd, om een kop koffie met u te drinken — en na de lunch zullen de meisjes een concert geven, om uw tijd te passeeren.”

„Groote hemel!”

„Pardon?”

„Ik zei,” stotterde Charlie, „dat ik 't heel vriendelijk van u vond.”

„Volstrekt niet. 't Is me een groot genoegen!” zei juffrouw Weele.

Zij dronken een kop koffie, en bezichtigden daarna het gebouw. Ronny nam het grootste deel van het gesprek voor haar rekening, en Charlie lachte haar nu en dan dankbaar toe. Maar het ergste moest nog komen.

Juffrouw Weele bracht hen naar een groote zaal, die vol meisjes zat, die allemaal naar Charlie keken en over Charlie praatten. Op een groot platform gingen de meisjes beurtelings spelen en zingen — werkelijk niet kwaad.... maar voor Charlie, die tusschen juffrouw Weele en Ronny zat, was 't een nachtmerrie.

Toen de directrice een oogenblik weg was, vroeg Ronny:

„Hoe moet 't nu met mijn woordenboeken? Ze ziet er echt naar uit, om nooit iets te koopen.... en dan moet ik toch naar Amerika.”

„Geen kwestie van,” zei Charlie. „Ik heb beloofd, dat ik u helpen zou. U hebt 't mij ook gedaan. Wacht maar.” En zoodra juffrouw Weele terug was, begon hij den aanval.

„Juffrouw Weele — ik.... u hebt zeker nogal wat woordenboeken hier op school?”

„Natuurlijk,” zei juffrouw Weele. „Heel veel zelfs.”

„O,” zei Charlie, lichtelijk uit het veld geslagen. Toen was er een stilte.

„Zijn 't wel goeie woordenboeken?” waagde Charlie.

„O ja,” zei de directrice verwonderd, „heel goede.”

„O,” zei Charlie. Weer werd het stil. „Misschien,” waagde hij toen, „zijn er toch nog wel andere, betere woordenboeken, dan die u hebt!”

„Best mogelijk.”

„De Nieuw-Britsche dictionnaire bijvoorbeeld?” „Pardon?”

„De Nieuw-Britsche dictionnaire is heel nieuw. Bevat honderden... eh... aanhangsels met... eh...”

„Compleet aanhangsel van synoniemen en afkortingen,” viel Ronny er op in. „Zij bevat tweehonderdduizend definities, drieduizend vreemde uitdrukkingen en een eeuwigdurende kalender...”

„Alles staat er in,” ging Charlie vol hoop voort. „Vreeselijk handig.”

Juffrouw Weele keek achterdochtig van Charlie naar Ronny.

„We dachten,” zei Charlie, „dat u wel eens nieuwe woordenboeken nodig kon hebben.”

„Heelemaal niet,” zei juffrouw Weele, nogal koel. „Als u praat, hoort u de muziek niet.”

Charlie en Ronny doorstonden de rest van het concert in somber zwijgen. Daarna werden zij door juffrouw Weele naar een kamer geleid, waar thee voor twee personen gereed stond.

„Ik zal u een uurtje alleen moeten laten,” zei ze. „De genoodigden moeten verwelkomd worden. Dus tot straks... Er komen nogal veel ouders, en natuurlijk het bestuur.”

Ronny schrok hevig.

„Het heele bestuur?” vroeg ze. „Allemaal?”

„Ja! Dat verheugt ons des te meer, omdat de voorzitter, meneer Lincoln, over een paar dagen het land uit gaat. Ik hoop, dat de thee u smaakt! Tot over een uurtje!” En weg was zij.

Ronny keek haar aangenomen broeder ontsteld aan.

„Hebt u gehoord, wat ze zei?” sprak ze. „’t Bestuur komt straks. M-mijn vader. Hij is voorzitter. Daardoor kreeg ik ’t idee, om hierheen te gaan. Ik — ik wist niet, dat hij komen zou.”

„Wéét hij niet van die woordenboeken?” vroeg Charlie.

„Nee... en als hij ’t hoort, neemt hij me zóó mee... U zult zelf uw speech moeten houden!”

„Onmogelijk!” protesteerde Charlie. „U kunt...”

„Al had ik een kans, om iets te verkoopen, dan zou hij die nog bederven,” jammerde Ronny. „Ik moet weg!” En ze liep naar de deur.

„Dat kan niet!” Charlie hield haar tegen. „Er loopen overal cipiersters...”

Zij deed de deur op een kier open, en keek de gang in. Het wemelde er van bezoekers, groepjes, die begeleid werden door leeraren. Aan ontsnappen viel niet te denken. Wanhopig viel Ronny op een stoel neer.

Henry Lincoln, de voorzitter van het schoolbestuur, zat al in de kamer der directrice.

„Ik heb het gedrag van dien jongen man en die jonge vrouw van ’t eerste oogenblik af al eigenaardig gevonden,” sprak juffrouw Weele ernstig. „Meneer Belmont leek me ontzettend zenuwachtig, en zijn zuster...”

„Hij heeft geen zuster,” zei de heer Lincoln.

„Zijn halfzuster dan, of schoonzuster...”

„Heeft hij ook niet. Vóór we hem uitnodigden is gebleken, dat hij heelemaal geen bloedverwanten heeft.”

„Enfin, die jongedame schijnt toch op de een of andere manier bij hem te hooren,” hield juffrouw Weele vol. „En ’t eigenaardigste is, dat ze met geweld een paar woordenboeken schijnen te willen verkoopen.”

„Woordenboeken?” herhaalde Henry Lincoln.

„Ik vond ’t het beste, er u eerst over te spreken.”

„Zeer goed,” zei Lincoln. „We zullen het dadelijk gaan onderzoeken.”

Zij gingen samen naar beneden, en deden de deur open, waarachter de twee jongelui wanhopig voor hun koude thee zaten.

Henry Lincoln deed een stap achteruit. „Groote hemel!” riep hij uit. „Dat... dat is mijn dochter!”

„Uw dochter?” galmde juffrouw Weele hem na.

Ronny probeerde te glimlachen en Charlie zat te schuiven op zijn stoel.

„Ronny,” zei Lincoln, moeilijk sprekend, „wat betekent dat? Je hebt juffrouw Weele in den waan gebracht, dat je een zuster van dien jongen man...”

„Ja vader. Kijkt u eens...”

„Ik dacht dat je in Londen zat, met dat onzinnige plan, om bezigheid te zoeken — en nu vind ik je hier — met dien vlegel...”

„Maar vadertje, hij is geen vlegel...”

„Hij is een vlegel,” raasde Henry Lincoln. „’t Is een schandaal! Jij bent jong en onervaren — je schijnt onwetend in de klauwen van dat individu te zijn gevallen. Maar u, meneer...”

„Luister nu even,” zei Charlie, „dan zal ik ’t u uitleggen.”

„Spaar u de moeite,” snauwde Lincoln. „Ik wil niets hooren. Ronny, ben je nog niet weg?”

„Nee, paps.”

„Dan ga je. Direct. Je wacht op me in mijn hotel. Ik kom bij je, zodra die ellendige plechtigheid voorbij is.”

Ronny zuchtte. „Vaarwel,” zei ze tot Charlie.

„Maar u kunt zóó toch niet weggaan! Ik wil u weerzien...”

„Uitgesloten,” zei de vader zelfbewust. „Mijn dochteren ik vertrekken overmorgen naar Amerika.”

„Maar...”

„Vaarwel Charlie,” zei Ronny zacht.

Charlie keek haar hulpeloos aan.

„Als de leerlingen en de ouders niet allemaal wisten, dat u hier was,” zei Lincoln, „liet ik u den steen niet eens onthullen. U bent de eer niet waard. Maar om schandaal te vermijden, zullen we de plechtigheid maar moeten laten doorgaan.”

„Ik heb lak aan uw plechtigheid!” snauwde Charlie. „En ik heb lak aan den steen ook. Onthul hem zelf maar. Ik doe ’t niet.”

De voorzitter en de directrice stonden met open mond.

„Moet ik daaruit begrijpen,” wist Henry Lincoln uit te brengen, „dat u weigert den gedenksteen te onthullen?”

Maar Charlie stond voor het raam en keek naar buiten. Hij zag Ronny in den grooten auto van haar vader stappen en wegrijden.

Ze was weg. Ze ging naar Amerika, en hij zou haar nooit weerzien. Hij had haar beloofd, dat hij haar aan een bestelling zou helpen — en hij had gefaald; zijn woord niet gehouden. Ze zou voor goed verdwijnen uit zijn leven — hem verachten...

Hij beet op zijn lip. Het was nog niet te laat. Nog kon hij zijn woord gestand doen. Maar daartoe zou hij een ontzettende marteling moeten doorstaan — hij zou moeten speechen, voor zó’n heele zee van meisjes... Wanhoopt vervulde hem, maar hij hield zich taai. Het was de eenige manier, om tegenover Ronny zijn woord te houden.

„Ik zal den steen onthullen,” zei hij. „Kan ik even een kladje maken van mijn speech?”

„Heel graag,” zei juffrouw Weele, en zij gaf hem papier en potlood.

Charlie schreef. Henry Lincoln keek over zijn schouder, en schrok, toen hij den gang van het potlood volgde.

„... En ik vind het onderwijs-systeem op deze school zeer onvoldoende. Ik heb ontdekt, dat er geen één modern woordenboek in huis is, en ik vind het noodig, dat er zonder dralen een groot aantal Nieuw-Britsche dictionnaires wordt besteld...”

„Wat drommel, meneer,” riep Lincoln ontzet, „wat schrijft u daar?”

„Mijn speech.”

„Wou... wou u dat gaan zeggen?”

„Ja zeker.”

De lippen van den heer Lincoln trokken zenuwachtig.

„We hebben een voldoende aantal goede woordenboeken,” bracht hij uit.

„Dat is ’n kwestie van opvatting,”

zei Charlie koel.

„Ik denk er anders over — en dat zal ik ze vertellen óók.”

„Maar iedereen,

de ouders... Ik

verbied u, om zoo-

iets in ’t publiek

te zeggen!”

„Uitstekend.”

Charlie haalde de

schouders op. „Dan

moet u zelf den

steen maar onthul-

len en de speech

houden. Als ik ’t

doen moet, kan ik

zeggen wat ik wil.”

„Uitstekend.”

Charlie haalde de

schouders op. „Dan

moet u zelf den

steen maar onthul-

len en de speech

houden. Als ik ’t

doen moet, kan ik

zeggen wat ik wil.”

„Uitstekend.”

Charlie haalde de

schouders op. „Dan

moet u zelf den

steen maar onthul-

De heer Lincoln stond te hijgen. „Jongmensch”, mompelde hij, „als ik ’t niet liet voor de menschen, schopte ik je ’t hek uit.”

„Niet zoo hard praten,” verzocht Charlie, druk bezig met zijn potlood, „ik kan zoo niet schrijven.”

Een poos was er stilte. De heer Lincoln liep mopperend heen en weer. Eindelijk bleef hij staan en sprak Charlie weer toe.

„Verondersteld, jonge man, dat we... eh... besloten, een paar gros van die woordenboeken te koopen...?”

„Dan had ik natuurlijk geen reden tot klagen meer, meneer Lincoln. Dan zou ik mijn speech veranderen. Als u de bestelling even opschrijft, zal ik er wel verder voor zorgen...”

Toen de heer Lincoln den volgenden dag, tegen elven, uit zijn raam keek, zag hij zijn dochter met een jongen man in den tuin wandelen. Henry Lincoln knorde, want hij herkende Charlie Belmont. Met een grimmig gezicht ging hij de twee achterna.

„Ik heb door den zuren appel heengebeten,” zei Charlie. „Ik had alles wel in elkaar kunnen trappen, toen ik dat ellendige ding onthulde en die speech voor al die meisjes hield. Maar ik dacht aan jou, Ronny en... ik heb ’t gedaan gekregen. En...”

„Hoe durft u,” brulde Lincoln, hen inhalend, „hoe durft u in mijn huis te komen, meneer, na die onbeschaamdheid van gisteren? Ik heb u toch gezegd, dat mijn dochter en ik overmorgen...”

„Maar vader,” zei Ronny liefjes, „ik ga toch niet mee naar Amerika!”

„Hè? Wat? Wat zeg je? Niet mee?”

„Nee, u zei, dat ik thuis mocht blijven, als ik een positie vond.”

„Jawel, maar je hebt geen positie.”

Ronny overhandigde haar vader een verkreukelden brief. Hij las dien langzaam.

„Geachte juffrouw Lincoln. — Wij hebben het genoeg, u te feliciteeren met de groote bestelling, die u op onzen dictionnaire hebt weten te verkrijgen, en volgens onze overeenkomst zullen wij u een vaste plaats bij onzen staf geven. Wij hopen u dezer dagen te mogen zien ter nadere bespreking. Met alle hoogachting.

De Nieuw-Britsche Uitgeversmaatschappij.”

Vader Lincoln keek Charlie aan.

„Maar ik... ik had die bestelling bij u gedaan!”

„Pardon,” zei Charlie vriendelijk, „uw dochter is de vertegenwoordigster van die firma — ik niet. Ik hielp haar alleen maar een beetje. ’t Spijt me, dat ik ’t zóó heb moeten doen, maar er zat niets anders op. Ik had Ronny beloofd, dat ik haar een order zou bezorgen, ziet u.”

„Ronny een order beloofd?” herhaalde Henry Lincoln opgelucht. „Ik dacht, dat u gisteren misbruik maakte van uw positie, om een voordeeltje te halen. Dus ’t was voor mijn dochter?”

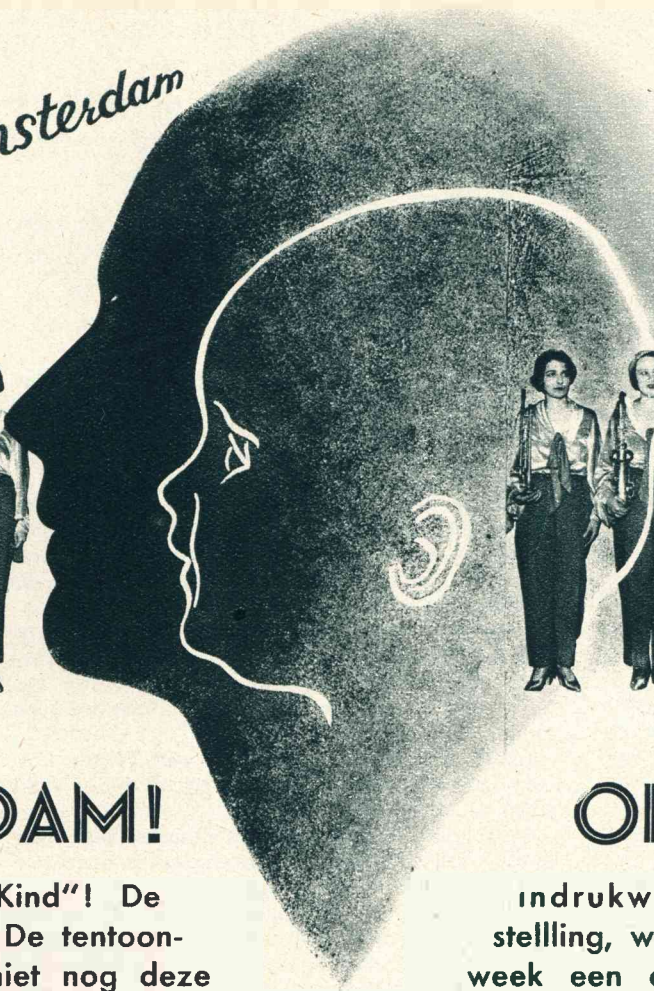
„Ja — ik moest mijn woord toch houden?”

Lincoln aarzelde, grinnikte toen en stak de hand uit. „Ik zal óók mijn woord houden,” zei hij. „Ik ga naar New-York en ik zal jou hier laten, Ronny, om je eigen boontjes te doppen. Maar je moet mij de schuld niet geven, als je ’t saai hebt.”

Ronny keek naar Charlie. „Ik geloof niet, dat ik ’t saai zal hebben,” zei ze zacht.

*De dokter heeft
„rust en veel melk”
voorgeschreven.*

OP NAAR AMSTERDAM!

Naar de Tentoonstelling „Moeder en Kind“! De Nederland ooit binnen zijn grenzen zag. De tentoon-
 vèr in het buitenland! Vergeet vooral niet nog deze
 Voor allen thuis. Dàt wordt de dag, waarover U nog
 R.A.I., waar deze grootsche tentoonstelling U in de wereld
 wereld, belangwekkend voor iedereen, door al hetgeen
 gebracht.... Daar is de Weensche tuin, een lusthof, met
 Jazz- als in Weensche muziek uitmunten. — Neem uw spoorboekje en zie wanneer uw trein gaat!

OP NAAR DE RAI!

indrukwekkendste tentoonstelling, die
 stelling, waarvoor enthousiasme oplaait tot
 week een dag vrij te maken. Voor Uzelf.
 weken en weken spreekt! Ja, gaat naar de
 van Moeder en Kind binnen leidt. Een nieuwe
 daar aan interessants uit alle oorden is bijeen
 de beroemde Blue Jazz ladies, die zoowel in
 Jazz- als in Weensche muziek uitmunten. — Neem uw spoorboekje en zie wanneer uw trein gaat!

Tandaanslag

Wees niet bang om te lachen.

Op de volgende manier kunt ge
 Uw tanden blinkend wit maken.

DE werking van Pepsodent is
 tweërlei: het verwijdt den
 tandaanslag en polijst het glazuur,
 daarom maakt het de tanden zoo mooi.

Tandaanslag is een kleverig laagje
 op de tanden en bevat bacteriën. Het
 absorbeert voedsel- en rookdeeltjes.
 Ge moet daarom dien aanslag ver-

wijderen. Witte tanden zijn afhanke-
 lijk van de tandpasta die U gebruikt.

Pepsodent verwijdt den tand-
 aanslag en polijst de tanden tot ze
 blinkend wit zijn.

Koopt nog heden een tube. Het is
 absoluut onschadelijk.

De nieuwe
 hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

5001

Jek bin ja heut so glücklich

"me4 mijn Aspaca gevulde ijsbonbons"

N.V. LONDON CAMEL WORKS — BREDA

Haarverf kam „Appriciosa“

verft uw haar direct in de ge-
 wenschte kleur. - Eenvoudig
 doorkammen. - Onschadelijk!
 Compleet per stuk f 4.50.

„WITTE WINKEL“
 Haagscheveer 6a, Rotterdam
 „WITTE KRUIS“
 Korte Tiendeweg 10, Gouda

Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
 In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.
 Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
 OSKAR KOCH,
 Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

RUSSISCH KINDERTHEATER

Over de geheele wereld verstrooid leven de kinderen der Russische vluchtelingen. Velen zijn er zelfs in het buitenland geboren en kennen het vaderland van hun ouders slechts uit boeken en uit de vertellingen der volwassenen. Maar de herinnering aan Ruslands vervlogen dagen leeft nog in de kinderharten. En overal waar Russische emigranten zijn in ook maar eenigszins voldoende aantal, vindt men Russische scholen, die voor hen een stukje Rusland beteekenen. Onder de leiding van hun leermees-

„Sadko”, 'n Russische legende. Een jonge Rus in de titelrol, als de rondreizende, musicerende koopman.

Een scène uit „Sadko”:

De verlaten vrouwen uit 't Russische tooneelspel „Sadko”.

De opperschenker uit „Sadko”, de Russische tooneellegende, en de gravin.

ters en leeraren worden in deze onderwijsinrichtingen meermalen familieavondjes gegeven, waar de kinderen als tooneelspelers optreden. Daar worden dan Russische legenden ten tooneele gevoerd in de moedertaal, en de grooteren en kleineren spelen er met een den Russen schijnbaar aangeboren talent hun helden- en heldinnenrollen in. Vaak groeien deze kindervoorstellingen uit tot kleine operettes en muziekdrama's met zang en dans, en daarbij geven de kleine Russen dan blijk van hun grooten muzikalen aanleg en hun fijnen, nog door geen invloeden van buiten bedorven kunstzin en smaak.

de zee verlangt een offer.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officiële Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Middelburg, dat ter gelegenheid van de vergadering van den Nederlandschen Brandweerbond het Middelburgsch Muziekkorps geblazen heeft op de Markt en dat het stadhuis in feestverlichting is gezet.

De verwachting, dat de spuitgasten een gratis waterbalet zouden geven uit dankbaarheid, is niet in vervulling gegaan.

Uit verschillende dorpen langs de Westerschelde ontvingen wij bericht, dat het water in de Schelde de laatste weken erg zwart ziet.

Er is geen reden voor ongerustheid. Het verschijnsel kan verklaard worden uit het feit, dat te Vlissingen en Breskens het badseizoen geopend is. 't Zal langzamerhand wel beter worden.

Onze correspondent te Wolfaartsdijk seint ons, dat een commissienair met zijn auto in een sloot is gereden, doordat hij te veel aandacht wijdde aan een naast hem zittend kind van 2 jaar.

De vraag rijst, wat er wel zal gebeuren, wanneer deze attentievolle burger in zijn auto naast een kind van twintig jaar zit.

De marine deelt mede, dat er volgende week uit de batterij van Kaapduinen geschoten zal worden met geschut (hoe is 't mogelijk) en zij verzoekt minzaam aan zeevarenden, zich niet onnoodig lang op te houden in het gedeelte van Galgeput, Oostgat en Deurlloo.

Wij kunnen ons niet voorstellen dat het gedrang van zeevarenden in het schootveld 'n verkeers-agent-te-water noodig zal maken. Levensmoeheid is niets voor onze matrozen en schippers.

Omdat er nog enkele Zeeuwen niet in 'n comité zaten, hebben deze achtergesteld een vereniging tot bevordering van het vliegwezen op Walcheren gesticht. Het eerste werk van de nieuwe organisatie zal een actie tegen de Rijks-malaria-muggenverdelgers zijn.

Uit Goes vernamen wij, dat in het historische Manhuis voor ouden van dagen 'n begin van brand is uitgebroken. Er was veel meer belangstelling en er waren veel meer autoriteiten, dan vonken of vuur, of zooals een omstander zei: „meer kouwe drukte dan heet gevaar.” Een brandweerdskundige dacht zich als oorzaak: kortsluiting in den kattebak op den keldervloer, doch 't bleek, dat de loodgieter met 'n steekvlam op het dak gezeten had.

Een bericht uit Boschkapelle houdt de tijding in, dat kermisgangers een aantal „staande” jonge boomen tot den grond toe afgebroken hebben.

Zooiets kan men met liggende-boomen niet uithalen.

Veertig Engelsche tuinders hebben een rondreis gemaakt door Zuid-Beveland om in de tuintjes van hun Zeeuwsche collega's te kijken.

Ook in Engeland wordt het nut van alleen in eigen tuintje te wieden blijkbaar niet voldoende ingezien.

Te Axel heeft een metselaar bij graafwerk gouden munten gevonden. Hoewel het juist twaalf uur sloeg, heeft hij ze eerst opgeraapt!

Tot de volgende week, dames en heeren!

Acrobatisch werk. Op den top van den toren der St. Jacobuskerk te Vlissingen worden herstelwerken verricht, die heel wat belangstelling trokken.

ZEEUWSCH NIEUWS

Een zelfde gebeurtenis te Groede gaat zonder de publieke belangstelling verder.

Door de voltooiing van de fraaie burgemeesterswoning te Vlissingen kreeg de Boulevard weer een heel wat fleuriger aanzien, zooals uit de foto blijkt.

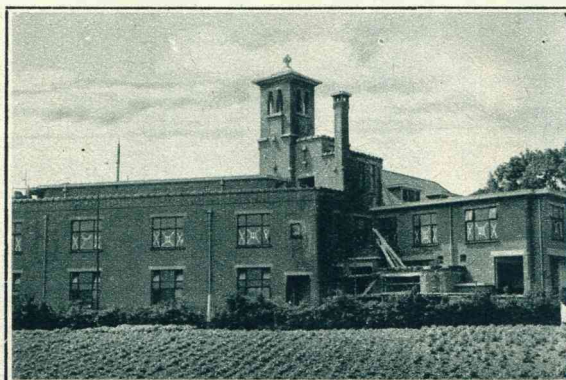

De bessenoogst is begonnen en al zijn de resultaten slechter dan tot heden ooit het geval is geweest, toch houdt er de Z.-Beveland-sche plukster, voor zoover er geplukt wordt, den moed nog wel in.

sche plukster, voor zoover er geplukt wordt, den moed nog wel in.

Te Aardenburg wordt op de bekende kwekerij „Ceres” een gedeelte van de aardbeien ingemaakt en de bessen enz. verwerkt tot limonades.

De te Oostburg in aanbouw zijnde uitbreiding van het R.K. ziekenhuis nadert de voltooiing.

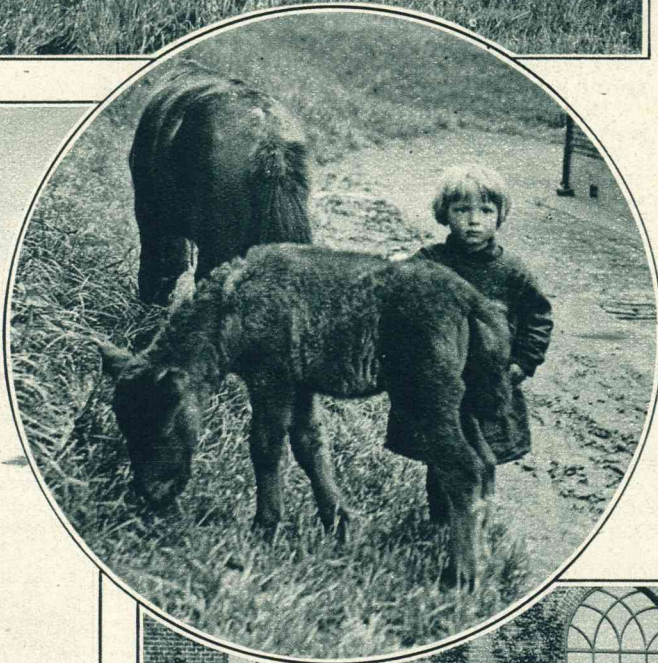
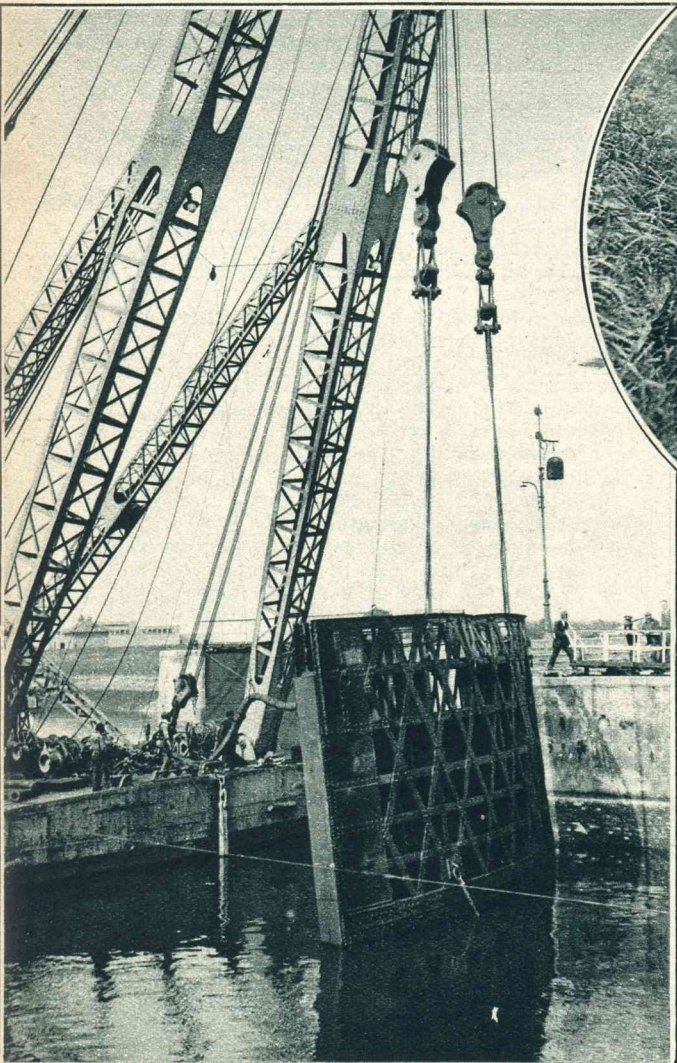

Te IJzendijke ontstond door onbekende oorzaak brand in de groote landbouwschuur van den heer de Blaaij. De IJzendijksche brandweer, die in dergelijke gevallen meer kan doen met een haak dan met een spuit, haalt de nog overeind staande muurresten omver.

De vereeniging tot verbetering van het Rund-vee in Zeeland neemt na een cursus in het melken een examen af voor 't verkrijgen van een diploma. De examina in het zweet-kamertje onder de koe bij een dergelijk geval te Veere.

Reparatie van de sluisdeuren te Veere. Een der sluisdeuren hangt in den bok.

Een Shetlandsche pony met veulen ziet men in Zeeland niet elken dag en de Tholensche eigenaar van de fraaie, kleine dieren ondervindt er dan ook groote belangstelling voor.

Tot burgemeester der gemeente Wisselkerke is benoemd de heer Jac. Geuze, Wzn. geboren te Scherpenisse en laatstelijk secretaris-ambtenaar te Nieuw-Vosmeer.

De Chr. Zangver. „De Lofstem” te Nieuwdorp vierde 't 10-jarig bestaan, bij welke gelegenheid een nieuw vaandel werd aangeboden.

DE UITSLAG VAN ONZE PRIJSVRAAG

Wij hebben niet misgerekend, toen wij verwachtten, dat het voor menig-een zijn aantrekkelijkheid zou hebben, ook eens, zij het maar op papier, als regisseur mee te werken bij het samenstellen van een film.

„De Raadselachtige Geliefde”, waarvoor onze filmredacteur het scenario ontwierp, heeft dan ook talloze lezers in actie gebracht om de rollen te ver-deelen onder de beschikbare acteurs.

Wij hebben bij onze opgave den amateur-regisseur de vrije hand gelaten voor deze rolverdeling, maar het was een verrassing voor ons, te kunnen vaststellen, dat de meeste inzenders zich de rolverdeling op dezelfde wijze hadden ingedacht, die ook onze voorkeur had.

Deze uitslag dan, zooals hij door de meerderheid der prijsvraag-deelne-mers werd vastgesteld, luidt :

De rolverdeling.

- A. is de pleegtante.
- B. de dokter
- C. het dochttertje
- D. de hotelhouder
- E. de patroon
- F. de modekoning

- G. Lia.
- H. de geliefde
- J. 't kamermeisje.
- K. Johan Balsum.
- L. Liselotte.

Het lot wees als winnaar aan :

M. v. Flienburg, Lange Breestraat O 181, Middelburg ; M. C. Dees, Tramstraat 9, Terneuzen ; J. Cambier, Brouwerijstraat 18, Aardenburg ; A. J. Goudswaard, Segeerssingel, Middelburg ; A. Breure, St. Ameland ; J. W. de Vlieter, Werkendam ; A. Nagtegaal, Oranjestraat 30, Vlissingen ; S. Snoodijk, Keizerstraat 7, Goes ; A. v. Prooyen, Timmerman, Stavenisse ; F. S. v. d. Broeke, Verwerijstraat 126a, Middelburg ; A. E. E. Baert, Zand F 129, Koewacht ; J. v. d. Peijl, Tramstraat 16, Terneuzen ; Mej. P. Plat-teeuw, Gloeistraat 119, Vlissingen ; L. Zuydtwegt, Dorpstraat B 179, Wemel-dinge ; M. Zuidijk, Lange Kerkstraat 20, Goes ; J. G. Meerendonk, Lombard-straat C 75, Middelburg ; Mej. E. Gerritsen, Goudscheweg 161, Stolwijk ; A. J. Gunst, Nieuwstraat 50, Vlissingen ; Mej. M. v. d. Klift, Verrenieuw-straat B 191, Zierikzee ; J. Griep, Nieuwe Kerkstraat C 342, Hansweert ; W. Traas, Papegaaistraat 5, Goes ; A. Geijp, Havenstraat 3, Terneuzen ; Mej. P. Verheul, Resedalaan 10, Vlissingen ; C. C. Grijspaardt, Verwerij-straat 140, Middelburg ; H. v. Wijck, Dwarsstraat 12, Terneuzen.

Er zal wederom zooveel mogelijk rekening worden gehouden met de kenbaar gemaakte wenschen der inzenders aangaande de prijzen, die zij bij voorkeur zouden ontvangen. De verzending vindt dezer dagen reeds plaats.

Over prijsvraag-uitslagen kan geen correspondentie worden gevoerd.

Het Huis aan den Overkant

DOOR OLIVER SANDYS

ONZE NIEUWSTE PREMIEROMAN is weer een boek - hoe kan het anders - dat zijn lezers van de eerste tot de laatste bladzijde zal boeien, omdat het een verhaal is dat én een buitengewoon interessanten inhoud heeft én op een zeer vlotten, aangenamen verteltrant bogen kan. We laten hier onze lezers kennis maken met de heldin van het boek, een persoonlijke dat al dra door haar karaktereigenschappen en haar manier van doen onze volledige belangstelling en sympathie heeft. Zoo begint deze frissche, boeiende roman:

Verbazend, wat een mooi haar!" De jongeling, die voor de deur van 't meisjesweeshuis, gemakkelijk achteroverleunend in den auto van zijn rijke moeder, op haar wachtte, zat plotseling rechtop en was vol aandacht voor de kleine, slanke figuur, die over de leeg speelplaats holde en toen verdween in een dichtbegroeid laurierboschje.

Bedacht op eenig avontuur, zelfs in een plaats als deze, waar alleen kleine meisjes waren, allen met het haar in een vlecht en in blauw serge jurken, ging hij uit den wagen en hij liep ook naar het boschje. Het meisje, dat hij maar heel vluchtig gezien had, leek hem ouder dan vijftien jaar — de leeftijd, waarop het weeshuis de ouderloze kinderen de wereld inzond om hun brood te verdienen als dienstmeisjes.

De kleur van haar haar was opvallend. De jongeling beroemde er zich op, dat hij in één oogopslag vrouwelijke schoonheid kon opmerken. Een ontmoeting achter het boschje kon misschien heel aangenaam zijn. Omdat hij voorzichtig en sluipend, op de manier van 'n speurend beest, naderbij kwam, had Kitty niets van hem gemerkt. Zij had zich door de struiken heen gewerkt om naar een bal te zoeken, en toen ze dien zag liggen, was ze te zeer verdiept in de moeite om hem er onder uit te halen, om op iets anders te letten.

"Ik heb hem!" Ze hield den bal triomphantelijk in de hoogte. Ze had een kleur van inspanning. Bladeren en twijgjes waren in haar haar blijven zitten. Zij richtte zich op en toen zag ze ineens den jongeling. Hij lachte tegen haar op een wolfachtige manier. Er was een eigenaardige blik in zijn oogen — zooiets als een sein dat op onveilig staat.

Het was haar eerste ontmoeting met een verliefden man, en als zoodanig was het jammer, dat dit haar eerste ervaring was.

"Zeg, jij hebt mooi haar!" De jongeling ging haar zoo in den weg staan, dat ze hem onmogelijk voorbij kon loopen.

Inwendig waarschuwde iets haar voor dien blik, en daar ze bovendien zeer gevoelig was voor aanmerkingen over haar haar, werd ze boos. Iedereen bespotten haar om de hevige kleur en de geweldige krul van dat haar.

"Er is geen mensch, dat het mooi vindt, maar daarom heb jij er niets over aan te merken!"

Zij keek verontwaardigd. Zij had er geen flauw begrip van, hoe hij daar ineens gekomen was, en het kon haar ook niets schelen. Al was zij een wees uit een liefdadigheidsgesticht, zij had toch een fier en trotschen aard.

De directrice van het huis was liefderijk en deed haar best om de kinderen, die aan haar zorg waren toevertrouwd, elk afzonderlijk te begrijpen en met hun aard rekening te houden. Maar haar macht was beperkt. Er was een bestuur van dames boven haar geplaatst — zooals de moeder van deze jongeling met de felle oogen. Tirannen, die den baas wilden spelen, omdat ze groote bijdragen gaven en in het bestuur zaten.

De jongeling wist, dat zijn moeder spoedig zou komen en hij moest haar naar huis rijden. Jammer,

dat dit kind met het prachtige haar niet meegaand bleek te zijn. Zij zei geen woord. Hij wilde haar kussen, of ze het goed vond of niet. Het was zijn sport, om tegenstribbelende meisjes te kussen.

"Je hebt prachtig haar", zei hij nog eens. "Het was geen gekheid van me. Je bent een prachtig meisje. Je bent groot voor vijftien, nietwaar?"

"Ik ben zeventien," deelde zij hem mede. "Maar ik dacht, dat jullie weezen op je vijftiende jaar in een betrekking gingen. Dat heb ik mijn moeder hooren vertellen. Die is op het oogenblik bij de directrice."

"Ik heb hier een betrekking. Ik moet op de kleine kinderen passen. De directrice kon mij niet missen, en daarom hebben zij me hier gehouden, en ik hoop, dat ik nog jaren lang kan blijven. Maar ik moet weg. Ik heb den bal gevonden."

De jongeling strekte zijn armen wijd uit en versperde het nauwe pad.

"Ik laat je niet gaan, voor je me een kus gegeven hebt. Kom, doe het gauw!"

Ze was zoo verbaasd en geschrokken door de brutale vraag, dat ze 't eerste oogenblik niet antwoorden kon. Zij bukte snel, maar hij liet zijn armen zakken en hield haar om haar middel. Met zijn eene vrije hand beurde hij haar gezicht omhoog en kuste haar met onbeschaamde wildheid.

Het hielp haar niet, dat zij hem tegen zijn schenen schopte. In zijn woest genot voelde hij geen pijn, totdat zij zich met een hevigen ruk losmaakte en hem met haar gebalde vuist recht tusschen zijn oogen sloeg.

De slag maakte hem half blind en woedend tegelijk.

"Jij duivel!" — Hij greep haar bij den pols. "Daar zal ik je nog eens voor kussen."

"Als je het doet, dan bijt ik je."

Zij wrong haar pols uit zijn greep los. Zij had meer spierkracht dan hij. Zij zag er nietig uit, maar ze was sterk.

"Ik zal het aan de directrice vertellen! Durf me eens aan te raken!"

Hij was plotseling bekoeld. Hij was grooter dan de laurierstruiken en kon er over heen kijken. De voordeur van het weeshuis was opengegaan en zijn moeder stond op de stoep te praten met de directrice en keek onderwijl uit naar haar zoon.

Hij werd kalm en onverschillig.

"Ik zal je niet meer aanraken. Je bent te woest. Ik zou het maar niet vertellen. Het zou je heelemaal geen goed doen", zei hij en hij ging weg naar zijn moeder.

Kitty bleef op het voetpad staan en wachtte tot hij weg was. Zij was buiten adem en zij kon wel huilen. Het leek wel of haar gezicht gekneusd was, en haar wangen gloeiden. In de worsteling had ze den bal laten vallen en weer verloren. Een van de kleine kinderen had gehuild, omdat hij weg was. Daarom was ze hem gaan zoeken.

Zij begon opnieuw te zoeken en toen ze hem gevonden had, ging ze terug. Er was geen auto meer te zien. Haar aanvaller was met zijn moeder weggeden.

Kitty ging naar de kinderkamer. Zij moest de zes kinderen, die haar waren toevertrouwd, baden en naar bed brengen. Zij had nooit poppen gehad, maar sinds zij in het weeshuis gekomen was, had ze altijd met levende poppen kunnen spelen.

Haar jaren in het weeshuis — van haar tiende jaar tot nu toe — waren de gelukkigste van haar leven geweest. Als dezelfde directrice, die veel van haar hield, bleef, mocht zij misschien ook voor onbepaalde tijd blijven om voor de kinderen te zorgen.

De directrice kende en begreep Kitty. Ze had geen onstuimigen, fier en aard en zij had iets zeer persoonlijks. Zij liet zich gemakkelijk leiden door iemand die goed voor haar was, maar ze was onhan-

delbaar voor iemand, die haar verkeerd begreep. Zij was altijd heel anders geweest dan de andere kinderen. Zij was een bepaalde persoonlijkheid. Dat maakte haar in de oogen van de directrice nog aantrekkelijker. Kitty zou nooit op anderen lijken.

In de kinderkamer gekomen, vergat zij den on-aangenamen jongeling geheel. De kleine, die den bal verloren had, zat in haar bedje en strekte begeerig de handjes uit naar den verloren schat.

"Daar is je bal, schat." Kitty veegde den bal af, en mikte hem in het bedje. "Nu moet je Kitty twintig kusjes geven, omdat ze hem gezocht heeft." Ze tilde het kind op en al de andere kleintjes wilden ook aangehaald worden.

Om zeven uur kwam de verpleegster, om gedurende den nacht op te passen. Dit was Kitty's eigen domein en haar gelukkigste uur.

Op weg naar huis voelde de jongeling, dat zijn moeder hem aankeek, en hij begreep, dat zij hem zou ondervragen. Zij had gezien, dat hij een roode plek op zijn gezicht had — morgen zou hij een paar blauwe oogen hebben — zij wilde precies weten, wat er gebeurd was.

"Wat is er met je gezicht gebeurd?" vroeg zij. "Waar was je, toen ik buiten kwam? Waarom ben je niet in den wagen op mij blijven wachten?"

"Omdat ik mij begon te vervelen," antwoordde hij. "Als Chatfield een volgenden keer weer zijn vrijen riddag heeft, moet u mij niet voor chauffeur laten spelen. Ik weiger dienst."

"Maar hoe komt het, dat je gezicht zoo toegetakeld is?" vroeg zij. "Heb je gevochten? Maar dat kan niet. Er zijn alleen meisjes in het weeshuis."

Hij kreeg een hevig verlangen om zich te wreken op de driftkop met het dieproode haar, die hem deze verraderlijke teekens in zijn gezicht geslagen had. En hij bracht een valsche beschuldiging tegen haar in.

"Als u het weten wilt: een meisje heeft het gedaan. Ik ging eens achter het boschje kijken, en toen kwam er een meisje, dat aardig tegen mij wou doen, maar ik had er geen idee in. Toen ik haar van mij af wou stooten, werd zij woedend en gaf mij een opstopper."

"Verschrikkelijk! Ik zal alle meisjes laten voorkomen, dan kun je haar aanwijzen — en dan moet zij er uit. Wat een verdorvenheid in zoo'n jong kind! Er moet eens grondig onderzoek gedaan worden naar het zedelijk gehalte van het weeshuis."

"Zoo heel jong was ze niet — ongeveer zeventien — zij had een ragebol van rood haar", duidde de jongeling haar nader aan.

Toen hij eenmaal begonnen was met te liegen, besloot hij er maar mee door te gaan. Het meisje moest boeten voor haar hevig verzet. Wat duivel — hij was toch een heer, en zij had buitengewoon vereerd moeten zijn, dat hij haar wou kussen. Hij deed hetzelfde met de dienstmeisjes van zijn moeder — en geen enkele dorst er iets van te zeggen.

"Ik ben niet van plan, een soort inspectie te houden", zei hij, bang wordend. "Misschien heeft zij het voorjaar in haar hoofd. Ik zou er maar niets meer van zeggen."

"Ik laat het er niet bij zitten. Het is mijn plicht als bestuurster. Ik geloof, dat ik al weet, welk meisje je bedoelt. Wat wilde ze eigenlijk van je?"

"O, niets bijzonders. Alleen dat ik haar kussen zou. Maar hoe dan ook, ik ging er niet op in."

Zijn moeder zette de lippen op elkaar. Als ze op wraak zon, was zij niet meer tegen te houden. Zij was onbarmhartig.

Kitty had nu een vijand.

U weet, dat de premieboeken van de „Hollandsche Bibliotheek" uitsluitend voor onze abonne's verkrijgbaar worden gesteld voor den uiterst geringen prijs van slechts 17½ cent, ingenaaid, of 70 cent in luxe prachtbond, bij onze bezorgers, agenten of Hoofdkantoor. Franco toezending per post volgt na ontvangst van postwissel groot resp. 22½ of 80 cent, toegezonden aan ons Hoofdkantoor of rechtstreeks aan de Administratie van de „H.B." Nassaulaan 51 Haarlem.

N.B. In dit boek bevindt zich 'n prijsvraag waaraan 'n flink aantal prijzen verbonden.

De uitslag van de prijsvraag uit 't premieboek „Een jaar van haar leven".

Voldoende aan 't verzoek van de Administratie der „Hollandsche Bibliotheek" publiceren wij hier den uitslag van 't Telefoon-Kruiswoordraadsel, hetwelk voorkwam in het premieboek „Een jaar van haar leven". De oplossing is: VERTICAAL: 1. hij, 2. fel, 3. net, 4. Osteria, 5. état, 6. lip, 8. gal, 9. gaar, 10. entente, 12. slee, 16. klei, 17. gern, 19. bed, 20. kit, 22. du, 24. ei. HORIZONTAAL: 2. fijn, 4. oele, 7. egge, 11. stilstaan, 13. tap, 14. lat, 15. et, 16. keg, 18. re, 19. bleek, 21. idee, 23. riet, 25. audiëntie.

DE HOOFDPRIJS, zijnde een open eiken boekenkast, is bij loting ten deel gevallen aan den heer

J. I. DE WAARD, PAUL KRUGERSTRAAT 12, ASSEN,

terwijl de twaalf geldprijzen, groot f 2.50 elk, aan de volgende dames en heeren werden toegewezen:

W. Dijkema, Tuinbouwstraat 113, Groningen; H. den Bode, Ingogestraat 8 II, Amsterdam; Mevr. E. Pol de Boer, Steijnstraat 35, Hengelo (O.); N. A. Tap Jr., Schoolstraat 1, Utrecht; P. Weckx, Hertogstraat 31, Eindhoven; L. Wachter, Raapopscheweg 102, Arnhem; Mej. T. v. Loenen, Veenvweg 22, Deventer; H. Jansen, Cattlepoelschweg 1, Arnhem; T. Douma, Schartzenberghlaan 19, Drachten; J. B. Faber, Petrus Hendriksstraat 43c, Groningen; Tr. Classen, Parallelweg 35, Maastricht; W. Bouwer, van Brakelstraat 35, Den Haag.

Over dezen uitslag kan geen correspondentie worden gevoerd. De prijzen worden dezer dagen aan de adressen verzonden.

Ter gelegenheid van het vijf-jarig bestaan van den Zeeuwschen Athletiekbond werden Zaterdag te Middelburg atletiekwedstrijden gehouden. Kiekje tijdens het nummer 1500 M. hardloopen voor niet-specifieke atletiekverenigingen.

De atletiekwedstrijden te Middelburg. Een spannende finish bij het nummer 400 M. hardloopen.

Zeeuwsche Sport

Het prachtigste weer, dat men zich voor een atletiekwedstrijd kan wenschen, begunstigde j.l. Zaterdag de wedstrijden van den Zeeuwschen Athletiek-Bond. Deze wedstrijden werden gehouden ter gelegenheid van het 5-jarig bestaan van dezen Bond. Deelgenomen werd door de daartoe uitgenoodigde Cadetten uit Breda, Marathon te Vlissingen en E.M.M. te Middelburg als specifieke Athletiek-vereenigingen, terwijl in de afd. niet-specifieke uitkwamen Zeelandia te Hansweert, Wilhelmina te Middelburg en Zeemacht te Vlissingen. In de afdeling dames kwamen uit de vereeniging Marathon te Vlissingen met Wilhelmina en Achilles te Middelburg. Tegen aller verwachting in hebben de Zeeuwen 't den Cadetten lang niet gemakkelijk gemaakt. Als wij even bedenken, dat vorig jaar de Bondenontmoeting in een fiksche Zeeuwsche nederlaag eindigde en dat toen de Brabantsche ploeg bijna geheel uit Cadetten bestond, terwijl thans de Athletiek-vereeniging E.M.M. tweede werd met slechts $4\frac{1}{2}$ punt verschil, dan kunnen de Zeeuwen ruimschoots bevredigd zijn. Eigenlijk hadden wij onze hoop gevestigd op Marathon, daar deze naar onze meening de sterkste Zeeuwsche vereeniging was. Wij kunnen niet aannemen, dat dit Marathon's beste krachten waren, en als het zoo is, dan nog durven wij de minder goede prestaties toeschrijven aan „een slechten dag”. Alleen op de beide lange-afstand-nummers werden door Marathon goede prestaties geleverd en het is steeds weer de kleine, sympathieke van Sorge, die ons versteld doet staan van zijn kunnen op den langen afstand. De 3000 Meter nam hij even gemakkelijk voor zijn rekening, alsof het een kleine wandeling over dien afstand was. De E.M.M.-ers v. d. Feltz en Wolf zorgden

De Zeeuwsche lange-afstandloopers in actie. Kiekje uit de 3000 M., welk nummer onbedreigd gewonnen werd door v. Sorge (aan den kop).

voor een verrassing op de 400 Meter, door deze onbetwist als eerste te beëindigen in een tijd van v.d. Feltz 55 min. $\frac{3}{5}$ sec. en Wolf in 55 min. $\frac{4}{5}$ sec. In de laatste 20 Meter nam v.d. Feltz na vinigen strijd met zijn partijgenoot Wolf de leiding om deze niet meer af te staan. Op hoogspringen gaf de Bruijn nog een goede prestatie door een sprong van 1.62 M. Het nummer kogelstooten bracht weer een Zeeuw aan den kop n.l. Schipper van E.M.M. met een worp van 12.63 M. Toen het laatste nummer, de Olympische estafette, ging beginnen, hadden de Cadetten een voorsprong van twee en een halve punt op de E.M.M.-ers. De estafette kon dus alleen nog de Cadetten van de eerste plaats brengen als E. M. M. eerste en de Cadetten derde werden. De Cadetten wonnen echter met een tijd van 4 m. $7\frac{1}{5}$ sec. E.M.M. No. 2 met 4 m. $9\frac{1}{2}$ sec. Marathon No. 3 met 4 m. $16\frac{2}{5}$ sec. De totaal uitslag was dus Cadetten $77\frac{1}{2}$ punt. E. M. M. 73 punten en Marathon $42\frac{1}{2}$ punt.

Bij de niet-specifieke atletiek-vereenigingen werd Wilhelmina de eerste met $33\frac{1}{2}$ punt, gevolgd door Zeelandia (Hansweert) en Zeemacht met resp. $19\frac{1}{2}$ en 19 pnt. Een goede prestatie leverden hier Bouwense op de 1500 Meter, de Pagter op verspringen (5.98 M.) en de Munck op speerwerpen (42.14 M.).

Bij de damesgroep bewees Achilles nog steeds de sterkste te zijn. Zij werd No. 1 met $57\frac{1}{2}$ pnt. Marathon 2 met 43 pnt. en Wilhelmina No. 3 met $27\frac{1}{2}$ pnt. Het nummer hoogspringen was voor

Een fraaie actiekiek uit het nummer hoogspringen met aanloop. Stücker van de Cadetten, die een zelfde hoogte haalde als de E. M. M.-er de Bruyn.

Ook de dames kwamen Zaterdag te Middelburg in actie. Een aardig momentje uit de estafette 4×100 M.

Mej. Sandifort (Marathon) met 1.30 M., terwijl op alle andere nummers Mej. v. Driel (Achilles) 1e werd. Mej. v. Driel heeft een prachtprestatie geleverd en dezen wedstrijd voor haar vereeniging gewonnen. Ook de dames van Marathon hebben zich op de verschillende nummers geducht gewoerd en het belooft dan ook weer een spannende strijd te worden op de komende kampioenschappen. Zooals alle wedstrijden tegen en met de Cadetten, was het ook thans weer een eerlijke en sportieve strijd. Met spanning zien wij thans de Bondenontmoeting tegemoet. Deze zal op 3 Augustus te Breda plaats vinden. Zouden de Zeeuwen een kans op de overwinning hebben? Met een beetje geluk kan het, dus moeten de Marathon en E. M. M.-ers, uit wier leden de ploeg wel hoofdzakelijk zal bestaan, nog eens hun beste beentje voorzetten. Breng de trofee, al was het maar voor een jaar, eens mee naar Zeeland.

HET TESTAMENT VAN CORNELIUS GULDEN

door
LUDWIG VON WOHL

No. 7

Siegfried Blutstein vertrok dus, en de andere huurders kwamen hem langzaam achterna, bedrukt, zwijgend en verbitterd. Zij keken elkaar niet eens aan.

Alleen toen mevrouw Giesecke, beneden voor de deur, „zoo'n beest” zei, knikten ze allemaal met nadruk.

De heer Pietsch echter stak een sigaar aan. Van dat huis in de Mahrenholzstraat had hij niets dan narigheid.

Wacht maar. Als hij dat volk er eerst maar eens uit had.

Het bod van den heer Magnussen, die het huis wou huren om het als kantoor te gebruiken, bedroeg meer dan tweemaal zooveel, als de huur van al die hongerlijders bij elkaar.

Maar die wouen er maar niet uit.... 't zou ook een heele toer voor ze zijn, ergens anders onderdak te komen.

't Was zonde en jammer....

Hij rookte.

Tijdens de diplomatieke onderhandelingen van de huurders met den heer Pietsch werd er in de Mahrenholzstraat nummer 17 een soort krijgsraad gehouden.

Flox zat op de tafel in de huiskamer met haar beenen te bengelen.

Tommy zat tegenover haar in den grooten leunstoel, en hij had de beenen opgetrokken als een Turk; het was uit een oogpunt van gezondheid niet geraten in de woning der Winters langen tijd met den vloer in aanraking te blijven.

Alles was vochtig. De kou trok langzaam en geniepig op, door alle leden heen....

Flox was zooeven van haar kantoor thuisgekomen, en eerst nu hoorde ze van Tommy, dat de huurders dien morgen besloten hadden tot een gezamenlijken pelgrimstocht naar den huisheer.

„Over dien kerel gisternacht heb ik maar niets verteld,” zei hij nadenkend.

„Maar nu wou ik er met u toch wel graag even over spreken, juffrouw Flox.”

„Komt u maar op, meneer Thomas.”

„Tommy alstublieft,” smeekte hij. „Thomas klinkt zoo.... zoo onge-loofig. Afschuwelijk. Nou, één ding lijkt me duidelijk: al die ongelukken hier in huis, daar zit wat achter. Er is ergens iets niet, zooals 't zijn moet, en ik moet er achter zien te komen, wat er aan mankeert.”

Flox zat hem doodkalm te bekijken.

„Waarom moet u dat eigenlijk?” vroeg ze. „Wat kan 't u schelen, wie er zoo flauw is, hier electrische leidingen uit elkaar te peuteren en waterballetten te organiseren. Wat....”

Ze zweeg opeens.

Bijna had ze hem gevraagd, wat hij hier eigenlijk in 't algemeen kwam doen, de zoogenaamde reiziger in parfumerieën.

Maar dat was bijna even erg geweest als een regelrechte verklaring, waar ze natuurlijk niet op gesteld was. Heelemaal niet.

Hij zweeg een poosje. Nu kwam het er op aan, vooral geen fout te maken.

Ze had hem gisteren, in een oogenblik, dat ze zichzelf niet beheerschen kon, bewezen, dat ze hem dat geval met Bobby niet kwalijk nam, meer nog: dat hij haar niet heelemaal onverschillig was.

Maar vandaag was ze schichtig en.... hoe moest hij 't zeggen: twijfelachtig. Hij merkte, dat zij zich innerlijk verwijten maakte over haar houding.

Als hij zich nu rechten scheen aan te matigen, die hij nog niet bezat — die ze hem tenminste nog niet met vollen wil en onbewimpeld gegeven had — kon hij alles voor zichzelf bederven.

„U weet toch wel, die kerel, dien ik gisternacht achterna gewandeld ben, die van de trap af kwam hollen, toen we.... toen we in 't gangetje stonden....

Flox kon niet beletten, dat zij vuurrood werd, en toen hij het zag, had hij liefst naar haar toe en op de tafel gesprongen, om haar hoofd tusschen zijn handen te nemen zooals gisternacht, „toen zij in 't gangetje stonden”.... maar het gelukte hem nog juist, dien lust te bedwingen.

„....Nou, dat was dezelfde kerel, waar ik mee aan 't boksen geweest ben dien eersten avond, dat we kennis hebben gemaakt, en ik had hem toen nog een souvenirje beloofd. Hij is verdwenen in een zijstraat van het Reichskanzlerplein — in de villa van een zekere mevrouw of juffrouw Renée Malvy. Kent u dien naam?”

„Renée Malvy? Natuurlijk. Ze danst in.... Waar danst ze ook weer? O ja! In 't Nieuwe Operetten-theater. In een revue. „Duizend Mooie Meisjes” heet 't stuk, of zooiets.”

„Die schijnt er dus iets mee te maken te hebben,” zei Tommy. „De auto, waar de kerel mee gekomen was, werd in haar garage gereden. Weet u wat, we moesten die revue direct vanavond maar eens gaan kijken, en onze oogen en ooren goed openzetten. Hebt u detective-talent?”

Flox lachte.

„Dat weet ik niet, maar zeker wel genoeg, om naar een revue te kijken, denk ik.”

„Uitstekend.”

Tommy sprong van zijn stoel op en af en strekte de hand naar haar uit.

„Overeenkomst, bond, verbintenis,” zei hij plechtig. „N.V. Flox en Tommy, detective-bureau. Nasporingen, inlichtingen, bemiddelingen. Uitstekende referenties.”

Flox lachte nog eens. Het sloeg in. Ze was van haar twijfelingen af, en zoo onbekommerd als een kind, dat men een nieuw spelletje heeft voorgesteld.

Hij greep naar een krant.

„„Duizend Mooie Meisjes”, met Harald Larsen en Renée Malvy. Aanvang acht uur. Het is nu bij zevenen. Ik geloof, dat we ons maar moesten gaan aankleeden. Ik zal om half acht bij u aankloppen. Tot wederziens, compagnon.”

„Tot wederziens.”

„Wacht even.... vindt u niet, dat compagnons elkaar met jij en jou hooren aan te spreken?”

Flox rimpelde even het voorhoofd.

„Dat is alleen in het parfumerieënvak gewoonte,” verklaarde ze, „niet bij detective-firma's.”

En zij verdween.

TWAALFDE HOOFDSTUK

Ruim een half uur later reden zij naar het Nieuwe Operetten-theater.

Van tijd tot tijd wierp Tommy snel een schuinschen blik op Flox, die naast hem zat.

Hij zag haar vandaag voor 't eerst in uitgaanscostuum, en zijn hart verheugde zich.

Wat was ze chic!

Er zijn zooveel meisjes, die zich voor den dag heel aardig weten te kleden, en toch bij de keuze van haar uitgaanskleeren niet meer smaak toonen dan een dame uit Midden-Afrika of zelfs een burgerdame uit Engeland. De eenvoudige, donkerroode japon, die ze droeg, niet te simpel en niet te opzichtig, stond haar uitstekend.

Eigenlijk een onnoozel idee, dat ze in die revue iets te weten zouden kunnen komen. Hoopte hij dat eigenlijk wel? Of was het alleen zijn verlangen, met Flox uit te zijn, dat hem gedreven had?

Goed bekeken was het hoogst onwaarschijnlijk, dat de dansdame iets met de heele zaak had uit te staan. Het kon bijna niet!

Wat had zij er voor voordeel bij, of in het huis Mahrenholzstraat 17 waterwerken aan het spelen gingen, of daar de trapleuningen afknaptten! Sherlock Holmes zou natuurlijk in de koffiekamer van het Nieuwe Operetten-theater een beetje sigarenasch gevonden hebben, die ontwijfelbaar gemorst moest zijn door een zeeman die het aan zijn longen had, in een donker pak en met duistere bedoelingen rondliep, de verloofde van de danseres was, en op zijn linkerkuit een blauwen draak en de geheime geschiedenis van Mahrenholzstraat 17 ingetatoeerd droeg. Of iets dergelijks.

Het was misschien ook al een onnoozel idee, dat hij voor detective wilde gaan spelen; als reiziger in toilet-artikelen had hij zich al meer dan vol-doende geblameerd.

Maar het beroep van detective had ontegenzeggelijk zijn voordeelen. Het beste bewijs daarvoor was, dat men Flox naast zich in den auto kon hebben, dat men met haar uitging en bovenal: dat men met haar regelrecht een verbond had kunnen sluiten.

Wie weet of er zich toch niet nog een gelegenheid zou voordoen, om als detective de smetten uit te wisschen, die men als reiziger in parfumerieën had opgedaan!

Verbeeld je bijvoorbeeld, dat hij dien grooten kerel van laatst eens tusschen zijn vingers kreeg....

De „Duizend Mooie Meisjes” scheen een succes-stuk te zijn. Er stond een breede slang van menschen voor de kassa, hoewel 't nog ruim 'n kwartier vóór het begin der voorstelling was.

Tommy wachtte geduldig en drong ongemerkt; hij nam een kleine zijloge in het parket, en slenterde daarna met Flox door de gangen. Het meisje maakte schalksche opmerkingen over de opgedirkte uitgaansmenschen, nooit venijnig, maar altijd raak.

Hij amuseerde zich uitstekend.

Toen werd er gebeld, en buiten begonnen de auto's voor te rijden, alsof dat teken voor hen gegeven werd.

De bezoekers, die ruimer met aardsche goederen gezegend zijn, kwamen tusschen het eerste belteeken en het tweede bedrijf; dat is zoo de gewoonte in Berlijn.

In de loge was Flox in een stralend humeur.

„Ik heb nog altijd die ôôô-stemming,” zei ze, „net als vroeger, toen ik als klein kind voor 't eerst Hans en Grietje en de Poppenfee te zien kreeg.”

„Ôôô-gevoel? Hoe is dat?”

„Dat krijg je, als 't donker wordt, en als 't gordijn opgaat.”

Toen had hij haar liefst nog maar eens gekust. Zij had zich wat naar voren gebogen en bestudeerde de bezoekers.

Ze zag geen enkele kennis.... Jammer....

Het was wel prettig geweest, zoo gezien te worden. Dat wil natuurlijk zeggen.... nee, waarom zou ze zichzelf iets wijsmaken. Hij....

Het licht ging uit.

Eerst kwam er een korte ouverture, die een beetje aan circsmuziek deed denken.

Toen traden er dertig meisjes op, die in louter paalen en edelsteen gekleed waren, en weinig anders deden, dan pronken met haar bevalligheid en haar opschik.

Daarop volgde een danspaar: een neger met een erg wit gepoederde dame. Vooral de neger liet verbazingwekkende dingen zien.

De wetten der zwaartekracht en van het evenwicht schenen voor hem niet te gelden; hij sprong en kronkelde met griezige behendigheid over 't tooneel, gebruikte zijn handen als voeten en zijn beenen als armen, liep bliksemsnel op handen en voeten, en brak toen met een stralend gezicht in een wilde vreugde-step los, opgetogen, dat alles hem zoo goed gelukt was.

„Dien neger zou ik wel eens willen zien, als hij thuis is,” fluisterde Flox. „Er moet toch wel iets inzitten bij die lui; de heele wereld danst toch maar niet voor niets naar hun pijpen.”

Tommy begon te denken over zes weken naar Egypte. Dat leek hem nog zoo kwaad niet. 't Was nu Februari — als ze een beetje gauw trouwden, was 't nog net de beste tijd....

De neger werd toegejuicht, en de dame met het witgepoederde gezicht dankte er uitvoerig voor.

Een kleine dikke man in een zeer nauwsluitend jasje begon moppen te

vertellen, en danste plomp en naargeestig heen en weer vóór de dertig jongedames in edelsteen, die plotseling weer opdoken, en waarschijnlijk de aangekondigde duizend mooie meisjes moesten voorstellen.

Later kwamen ze met hem uit de hoogte neerdalen in een vliegtuig van bordpapier, dat landde voor een rijtje van zes giftig groene palmen, en de danskomiek verkondigde, dat ze nu in Zuid-Polynesië waren, om daar de ware beschaving te leeren kennen.

Dit deden de meisjes, door een soort krijgsdans rondom de palmen uit te voeren, en zonder nat te worden te plassen in de golvende bordpapieren zee.

De komiek paste zich aan zijn omgeving aan, door het nauwsluitende jasje uit te trekken, en zich een groot palmblad bij wijze van parasol boven het hoofd te houden, en het publiek scheen dat zeer grappig te vinden.

Maar toen werd het ernst.

Uit de duisternis van het woud traden koffiebruine gestalten met pijn en boog, om de nadering der koningin aan te kondigen.

Een wilde, oostersch klinkende muziek begeleidde haar opkomst.

Zij was gekleed in een vuurrooden mantel, zware, bonte oorringen vielen neer tot op haar schouders. Zij had zich dof lichtbruin geverfd, imitatie van een bronzen standbeeld.

„Renée Malvy,” fluisterde Tommy.

Flox knikte.

De koningin begroette de afgezanten der bleekgezichten, en danste te hunner eer een welkomstdans; dof rommelde daarbij de trommels en de saxophonen hielden het uit.

Renée Malvy boog het lichaam ver achterover, schoot dan weer overeind, wild rondtollen wisselde af met nederige buigingen; aan 't einde liet zij zich slap op den grond vallen en bleef, voorover gebogen, onbeweeglijk liggen.

De menigte applaudisseerde stormachtig. Toen hieven vier donkerbruine onderdanen de lichtbruine koningin op hun schouders.

Het gordijn viel.

„Renée Malvy is wel goed,” fluisterde Flox.

„Een heel net kleurtje,” erkende Tommy.

„Ik zou wel eens willen weten, hoe ze er in haar gewone kleeren uitziet.”

„Dat zullen we in 't derde bedrijf zien. Daar speelt ze voor Parijsche dame. Hier heb je 't program.”

Zij gingen naar buiten, de gang in, waar 't galmde van de pratende en lachende menschenstemmen.

Een paar laatkomers drongen zich door de massa heen, en gingen naar den tooneel-ingang, aan 't einde van den corridor.

De voorste was een stevige jonge man met ietwat plumpe gelaatstrekken, maar buitengewoon, bijna overdreven elegant gekleed. De man naast hem droeg een eenvoudiger costuum, en vertoonde een tamelijk gewoon gezicht.

Tommy meende zich te herinneren, dat hij hem al eens meer gezien had. Hij kon zich echter niet zoo gauw te binnen brengen, waar of wanneer. Maar de derde....

„Halt,” fluisterde Flox, en zij greep Tommy bij de mouw. „Waar wil je in 's hemelsnaam naar toe....”

„Maar.... zie je dan niet.... Die kerel van laatst!”

„Ja, natuurlijk, maar je kunt hier in de gang van een schouwburg toch niet gaan boksen?”

Tommy vond eigenlijk dat men overal kon boksen, in de gang van een theater even goed als op de stoep van een huis of in een paardenstal. Maar het drietal was intusschen al verdwenen, door den tooneel-ingang.

„Die gaan natuurlijk naar Renée Malvy,” zei Flox. „'t Was toch nog zoo'n kwaad idee niet van je, hierheen te gaan.”

Tommy knikte bescheiden.

Maar wat moest hij nu doen?

Het was natuurlijk een klein kunstje, met den inspecteur van politie te gaan praten, die dienst had in 't theater. Hij zou den reus kunnen laten arresteren.

En dien andere ook, want dat was de chauffeur, nu natuurlijk zonder uniform.

Maar ten eerste had hij van zulk een optreden weinig glorie te wachten, en ten tweede kon hij dan den reus het beloofde souvenir niet uitreiken, en ten derde was dan de rol, die Renée Malvy in het geval speelde, en het ge-

*De waschtafel - met - stroomend
- water van den beurtschipper.*

NIEUWS VAN BRIGHTON

Vraagt terstond per briefkaart aan C. T. Browne, Publicity Manager, Brighton, een exemplaar van het nieuwe boekje: „VACANTIE TE BRIGHTON“, met prachtige illustraties in kleuren en potlood-schetsen.

U zult daarin zien, waarom juist Brighton het meest gezochte toeristen-oord is voor bezoekers uit het continent van Europa aan Engeland.

Kunststanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijksche termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD, Mathenesserlaan 398 b bij de Hoozdriif - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT. Alwinstraat 23

(Heijplaat)

J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B

Barendrecht

DEREK, Betje Wolfstraat 44.

DE ROON, Korte Dreef 9

Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN, Asterstraat 77

(Bloemhof)

KREUKNIET Wolphaertsbocht 181

(Charlois)

BRUSSAARD, Nassaulaan 20.

Schiedam

KREUKNIET, Strijenscliefstraat 5t

Schiedam

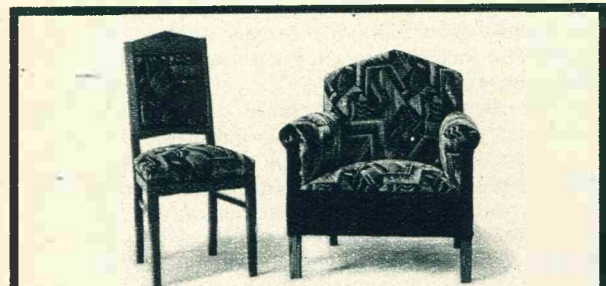
SUPERBUM

ALTIJD SUCCES!

WIT 30 cts. per Kilopak
GEKLEURD 45 cts. per Kilopak

Overal verkrijgbaar

ABONNEERT U OP DIT BLAD

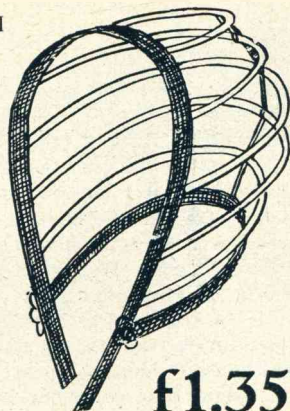

Bovenstaand garnituur, bestaande uit twee grote crapeaids en vier massief eiken stoelen, bekleed met moderne moquette

f 55.-

H. RIETVELD - MEUBELMAGAZIJNEN

Jacob Catsstr. 46-48-50, Rotterdam - Zie de 8 étalages

f1.35

staat vermeld van het resultaat. Wij garanderen iedere dame, met de Tonny Wave, de grootste tevredenheid. Zij is vervaardigd van prima materiaal, en is in pracht-roode kleur uitgevoerd. Hoeveel waarde U voor Uw geld ontvangt, kan U pas duidelijk worden, wanneer U de Tonny Wave in gebruik heeft. Vele dames hebben reeds een bezoek gebracht aan onzen agent, en allen waren verrukt over de uitkomsten. Om U te overtuigen van de prachtige resultaten, stellen wij wederom alle dames in de gelegenheid, om de Tonny Wave te komen bezichtigen. Voor het gebruik, in het gebruik en de pracht resultaten na het gebruik. En wel op Donderdag 23 Juni van 2-4 uur n.m. ten huize van onzen agent Le Grand, Melkpad 17, Rotterdam. Te bereiken met lijn 3 of 12. Voor hen, die niet in de gelegenheid zijn voor een bezoek, drukken wij een coupon af, welke na invulling recht geeft op de Tonny Wave met een zeer uitvoerige Hollandsche gebruiksaanwijzing voor den gereduceerden prijs van f 1.35. Bezit van permanent onnoodig voor de Tonny Wave. Is U nog in het bezit van gepermanente haar, bestel dan toch. Coupon invullen en zenden aan onzen agent:

TONNY WAVE

'n „KNAL“ UITVINDING voor DAMES!

5 x WAVE 1 CENT

voor minder dan

TIJD- EN GELDBESPARING

Eindelijk gevonden het watergolfapparaat dat U uiterst eenvoudig zelf bedient en veel tijd en geld, wachten, bespreken, enz. enz. bespaart. Nog niet gesproken van het groote gevaar, van vroeg Uw haar te verliezen, door verbranden, verstikking, enz.

De Tonny Wave is er nu met alle denkbare voordeelen. Uiterst eenvoudig. Oordeelt U zelf. U doet niets anders dan haarwassen; is wassen onnoodig, dan alleen bevochtigen met water, de Wave opzetten en U

Le Grand, Melkpad 17, Rotterdam.

De toezending geschiedt in volgorde en wordt toegezonden onder rembours. — Vult onderstaande coupon in. Geen wachten; geen haaruitval: geen steeds terugkomende onkosten. Ook uitnemend geschikt voor lang haar. Ook tusschentijds afhalen. Ook golf op het achterhoofd door het watergolfapparaat

TONNY WAVE

Na 1 JULI in den handel à f 4.-

COUPON Ondergeteekende, verzoekt toezending van TONNY WAVE, met uitvoerige Hollandsche gebruiksaanwijzing à f 1.35 plus portokosten.

Naam:

Adres:

Plaats:

(Duidelijk invullen s.v.p.)

Vóór gebruik

Ná gebruik

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD

ADVERTEEREN

IS...WINNEN

Een lijdensgeschiedenis

met een gelukkig einde!

Rheumatische pijnen door Radium verdreven.

nog goed, hoe ik blij het opnemen van deze foto mijn tanden op elkaar moest klemmen, om het niet uit te gillen van de pijn. Toen mijn man een Radiwollboekje voor mij meebracht, heb ik dat flanelle lapje met een medelijdend schouderophalen becriftiseerd. Ik was er van overtuigd, dat ook dit

middel zeker geen verandering in den toestand zou brengen. Hoe heb ik mij hierin vergist. Reeds na een paar dagen was ik de pijn zoo goed als geheel kwijt. Na 3 weken kon ik reeds uren achtereen wandelen en toen ik na een maand besloot om mijn doekje nu maar niet meer te dragen, was ik geheel zonder pijn.

Ze eindigt dit schrijven met een uitbundige uiting van dankbaarheid, welke wij korthedshalve niet geheel zullen weergeven. Wij raden echter alle lezers en lezeressen van dit artikel, die lijden aan Rheumatiek, Jicht, Spit of Zenuwpijnen, enz., aan, van onderstaande gratis aanbieding gebruik te maken.

Na inzending van onderstaande coupon, waarop U duidelijk Uw naam en adres gelieve in te vullen, ontvangt U kosteloos en zonder enige verplichting het Radiwoll-boekje, waarin ontelbare dankbetuigingen, attesten, aanwijzingen, enz., zijn opgenomen. Te frankeren met 1½ cts. postzegel en in te zenden aan

RADIWOLL RADIUM MAATSCHAPPIJ
HEERENGRACHT 56, AMSTERDAM C.

COUPON voor gratis toezending van het Radiwoll-boekje

NAAM:

ADRES:

Een huwelijk in het land van Overijssel

MET DE HUIFKAR, WAAROVER EEN HAGELWITTE DOEK IS GESPANNEN TREKT HET BRUIDSPAAR MET DE GASTEN NA DE HUWELIJKSVOLTREKKING NAAR HUIS.

heim der gebeurtenissen in de Mahrenholzstraat nog lang niet opgehelderd.

Dit laatste argument deelde hij aan Flox mede.

Zij begon met kracht na te denken.

„Ik heb een idee,” zei ze daarna. „Mij kennen die heeren niet. Ik ga eens achter 't tooneel kijken.”

„Nee hoor, dat gaat niet. Op slot van rekening....”

„Onzin, 't gaat best. Wacht je op me?”

Weg was ze.

Eerst wou Tommy haar achterna gaan, maar toen dacht hij even na; er kon haar niets ergers gebeuren, dan dat de inspicient haar buiten de deur zette; de kerels zouden haar absoluut niet herkennen, ze hadden haar maar éénmaal gezien, in 't portaal van het huis — en dan nog maar heel vluchtig — bij meer dan schaarsche verlichting.

Misschien kwam ze wel iets te weten.

Hij ging de loge weer binnen en wachtte.

DE RTIENDE HOOFDSTUK

Flox ging kalm en zeker de deur door, waarlangs de drie verdachten kort te voren verdwenen waren. Zij kwam door een paar donkere gangetjes en belandde in het gebied der kleedkamers.

Het was voor het eerst, dat zij de geheimzinnige regionen achter het tooneel betrad, waarvan zooveel zich wonderen voorstellen.

Zij vond het al dadelijk een teleurstelling. Zoo hopeloos nuchter!

Kale gangen, waarin een eigenaardige lucht hing, grijze deuren, met ijzer beslagen, als in een gevangenis; alleen schoot er haar nu en dan een bonte, fladderende gedaante [voorbij, en van verre hoorde ze gedempt geluid van stemmen.... er lachte iemand.

Nu eerst even kijken. Waar zou ze heen gaan? 't Was in de gang, waar zij stond, half donker.

Wacht — er zaten visitekaartjes op de deuren vastgeprikt; Harald Larsen, las ze, en toen: Frank Armbricht, dat was de komiek met 't nauwsluitende jasje. Als 't hier maar een beetje lichter was....

Plotseling, als oprijzend uit den vloer, daagde er een reusachtige gestalte voor haar op — ze kon in die schemering niet eens onderscheiden, of het een man of een vrouw was — en een stem, waar men in dat opzicht ook al niet veel uit kon opmaken, zei woedend in 't Engelsch:

„Vooruit, schiet 'n beetje op — wat moet je hier? De anderen zijn al al klaar.”

De gestalte rukte een deur open, waaruit een matie lichtschijn naar buiten viel, en wenkte met kracht.

Wie was dat? In ieder geval — dat kon zij uit den toon van spreken wel opmaken — een hooggeplaatst persoon.

Als zij nu niet gehoorzaamde, vloog zij er natuurlijk in een paar tellen uit. En dan was ze nog geen stap verder.

Flox schoot dus vlug de kamer in, de deur sloeg achter haar dicht, en mevrouw Eileen Bunwick-Chesterfield, „moeder” van vier en zestig danseressen, directrice van het ballet-gedeelte der „Duizend Mooie Meisjes,” stapte majestueus verder.

De gedachte kwam geen oogenblik in haar op, nog eens om te kijken, om zich te vergewissen, wie van de meisjes het was, die zich nog niet verkleed had.

Zij wist veel te goed, dat het omkijken haar niets geholpen zou hebben. Men had namelijk, sinds gisteren, meer dan dertig vreemde meisjes onder haar leiding gesteld, en zich niet eens de moeite getroost, haar een lijstje met de namen te geven. Het was geen wonder, dat je dan zulke gevallen kreeg. Ze zou 't morgen meneer Goldthaler wel eens onder den neus wrijven. Als er iets verkeerd ging, hoefden ze 't tenminste niet op haar verantwoording te schuiven. Dat nam ze niet. Of het ééne, of het andere.

Er waren er vandaag bij de blauwe meisjes in de tweede acte weer twee te kort — 't konden er ook drie zijn. Als dat zoo doorging, kon 't een mooie boel worden. Meneer Goldthaler kreeg morgen den wind van voren, daar kon hij op rekenen.

Zij ging naar de acht meisjes, die in de tweede acte oostersche bloemen moesten voorstellen, en hield toezicht bij het voordoen en bijwerken van de maskers.

Intusschen stond Flox rond te kijken in de ruimte, waarheen zij door mevrouw Eileen Bunwick-Chesterfield verwezen was. Het was een groot vertrek, met gewitte wanden vol spiegels; er stonden stoelen en kleine kaptafeltjes vol poederkwasten, schmink-stangen en potjes vaseline.

In een hoek lagen een paar bonte, glinsterende costuums.

Het was de algemeene kleedkamer voor de gewone girls.

Toen kwam er haar een idee in het hoofd. Koortsachtig stond zij er over na te denken.

Als zij voor „girl” speelde.... één van die bonte pakjes aantrok, dan kon men er haar niet uitgooien.

En als het uitkwam, was het nog niet zoo heel erg. Men zou denken aan een avontuur van een meisje met tooneel-idealen, en men zou er om lachen. Ze zou ze wel wat voorpraten — dat ze o zoo graag tooneelspeelster had willen worden, dat ze zoo dolgraag ook eens een keer op het tooneel stond en ze zou den regisseur of den directeur, of wie 't was, op een portie krokodillentranen tracteeren.

Krokodillentranen hielpen beslist. Daar kon zelfs de heer Spitz nooit tegen.

(Wordt voortgezet)

"Ik houd van Taky"...

(M.G.M.)

...zegt Anita Page. "omdat het voor mij de onthulling van een nieuw geheim van het vrouwelijk toilet was". Is het niet werkelijk een probleem voor de Vrouw, hoe, haartjes en dons van nek, beenen en armen te doen verdwijnen?

Op de toilettafel heeft Taky de plaats ingenomen van het scheermes dat zwarte puntjes achterliet. Iedere elegante Vrouw gebruikt thans Taky, dat in 5 minuten al het haar doet verdwijnen en een heerlijke frissche en blanke huid achterlaat.

Vraagt in den winkel naar de zachte, crème Taky of als U dat prefereert, naar Eau Taky (vloeibare Taky), welke nog vlugger werkt.

Fl. 1, - per tube crème Taky. Eau per slacon Fl. 1.25

Agenten voor Nederland & Kolonien:
KUYPERS & Co Prinsengracht 983 - Amsterdam

FAP

Zijt gij reeds abonnee van dit blad?... Zoo niet, abonneert U nog heden!

Bij Hoofd-en Kiespijn
MIJNHARDT'S POEDERS
Doos 45ct. Per stuk 8ct.
Bij Uw drogist.

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdeelingen, Lunchroom, Daktuin¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

DEN HAAG

ROTTERDAM

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

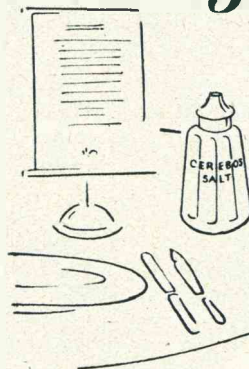
N.V. J. HENIGER JR.

VOOR ELK Z'N KEUS

De belangrijkheid van het zout—

Aangename Smaak

De fijne lekkere smaak zoo karakteristiek bij "une bonne cuisine" is grootendeels te wijten aan het oordeelkundig gebruik van zout. Het is zoo belangrijk en het kost zoo weinig. Uw keuken is een schrandere keus waard. Neem het beste dat bestaat: Het zuivere—witte—droogblijvende,

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine, middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

ERASMIC Tandzeep

**HOE HELDER WIT
MAAKT HET
UW TANDEN!**

FABRIKAAT ERASMIC
COMPANY LTD. LONDEN
IMPORTEURS:
FIRMA B. MEINDERSMA,
DEN HAAG

X ESD 323-0259A

Een abonnement voor weinig
geld en dan nog een gratis
verzekering op den koop toe.

**Al onze abonnee's zijn gratis
verzekerd tegen ongelukken**

hun overkomen in of buiten de
uitoefening van hun beroep.

UITKEERINGEN:

bij levenslange invaliditeit . . .	f 5000.-
bij dood	= 600.-
bij verlies van 1 hand, voet of oog =	300.-
bij verlies van 1 duim of wijsvinger =	60.-
bij verlies van een anderen vinger =	30.-

Zie de Polis-voorwaarden.

Handleiding gratis.

Schatten van schoonheid sluimeren in Uw
huid. Gelaatsmassage met Purol wekt ze tot
nieuw leven. Een handleiding voor gelaats-
massage ontvangt U gratis bij koop van
Purol (doos 30 ct., tube 80 ct.)
Alléén bij Apoth. en Drogisten.

ARENA

STATIONSPLEIN 12

HET VARIETE VAN ROTTERDAM
10320 TELEFOON 15918

Gastvoorstellingen
door leden v. h. Ver. R'damsch
Hofstad Tooneel

Tante van Charlie

met den bekenden
Film Artist

Adolphe Engers

Anton Roemer

Juliette Roos etc.

Dagelijks

2.15, 8.30

Zondags

2.15, 5.-, 8.30

Ideaal is de naam
Ideaal is de smaak
Ideaal is de geur
Ideaal is de prijs
van onze prima

5 cent
Vorstenlanden

SIGAREN MAGAZIJN

HILHORST

Bergweg 322

Telefoon 44030

Oude Binnenweg 71c

Telefoon 14491

Kipstraat, hoek Pannekoekstraat
Groene Hilledijk 212, hoek H. Groesinckstraat